

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 30

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

*Τὴν ρωμιοσύνη μὴ τὴν κλαῖς
ἐκεῖ πού πάει νὰ σκύψει
Τὴν ρωμιοσύνη μὴ τὴν κλαῖς
ἐκεῖ πού πάει νὰ σκύψει
Μὲ τὸν σουγιά στὸ κόκαλο μὲ τὸ
λουρὶ στὸν σβέρκο*

*Τὴν ρωμιοσύνη μὴ τὴν κλαῖς
νὰ τη πετιέται
Νὰ τη πετιέται ἀπὸ ἔσαρχῆς κι
ἀντρειεύει καὶ θεριεύει
καὶ καμακώνει τὸ θεριὸ μὲ τὸ
καμάκι τοῦ ἡλίου*

Γιάννης Ρίτσος

Ένας θαυμάσιος άνθρωπος

Επισκόπου Μελετίου Καλαμαρά (+)

Μητροπολίτου Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Γιά τόν γνωστό μας Στάρετς Σαμφών έχουμε εκδώσει ένα μικρό βιβλίο, πού δείχνει τίς ἀρετές του, τήν σοφία του, τήν άγιωσύνη του.

Στόν π. Σαμφών έξομολογοῦντο οί περιφημοί βιολόγοι, Άκαδημαϊκοί τής Άκαδημίας τών Έπιστημών τής πρώην Σοβιετικής Ένωσης, Ί. Παύλωφ και Άλ. Π. Καρπίνσκι.

Γιά τόν τελευταίο διηγείται ο γέροντας Σαμφών:

Ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Ένα τόσο δά γεροντάκι. Ήταν ένα πανεπιστήμιο. Κινητή έγκυκλοπαδεία. Και τί δέν ήξερε! Και έξομολογιόταν σάν μικρό παιδί! Τόση καθαρή καρδιά! Είχε καταπληκτική αντίληψη. Μά δέν άποστήθιζε τίποτε.

Και πόσο σεβόταν τόν κάθε άνθρωπο. Νά έρχεται ένας φτωχός. Ένας φειριάρης, πού λέμε έμεις! Τόν παίρνει μαζί του νά φάει! Δέν τόν βάζει κάπου! Μαζί του. Στο τραπέζι του. Και όπως ξέρουμε, οί φτωχοί ποτέ δέν είναι καλοντυμένοι. Ό Καρπίνσκι δέν τούς συχαινόταν!

Άκόμη ξέρουμε, τί δύσκολο είναι νά μιλάμε ταπεινά, σέ άνθρωπο μέ γλώσσα λυτή. Και ποιός νά ειπεί πόσα κακά ξεπηγάζουν από μιά άτακτη γλώσσα! Μά ή πείρα τών θείων πατέρων μάς λέγει, ότι όποιος ξέρει και σιωπάει, άποκτάει προσευχή άδιάλειπτη. Η σιωπή είναι μεγάλη άρετή. Και όποιος μαθαίνει νά σιωπάει, μαθαίνει νά μή κρίνει και νά μή κατακρίνει. Μερικοί μάλιστα νομίζουν ότι άν δέν μιλήσουν και δέν σχολιάσουν θά πά-

θουν κάτι! Και γι' αυτό, όσο και νά τούς ύποδείχνεις τήν σιωπή, δειλά-δειλά τά ξερνάνε όλα!

Μά όσο πίο μυαλωμένος είναι κανείς τόσο πίο πολύ ξέρε και σιωπά. Και έχοντας άπέναντί σου τέτοιο άνθρωπο, τί μπορείς νά ειπείς; Αυτόι οί άνθρωποι είναι κολοσσοί άγιότητας!

Μιά φορά λοιπόν είπα στόν Άλ. Καρπίνσκι.

-Πώς τά καταφέρνεις και σιωπάς; Έγώ καλόγερος, (ντροπή μου πού τό λέω!), δέν τά καταφέρνω νά τό κλείνω τόσο, όσο Σεΐς! Πώς τό καταφέρνετε;

Μου άπάντησε:

-Σιωπά. Και μπορώ και σιωπά, γιατί φέρνω συνεχώς στόν νοῦ μου ότι: Ό Θεός μέ βλέπει. Και μέ άκούει. Αυτό μέ κάνει και σιωπάω.

(Άπό τό βιβλίο: Τβόη αββά η ντουχοβνήκ, Μοσκβά 1996, σελ. 23)

* * *

Μπορείς νά μήν τόν ζηλεύεις;

Ζούσε στήν άθείστικη Σοβιετική Ένωση, σάν νά βρισκόταν στό καλύτερο μοναστήρι τής Παλαιάς Αιγύπτου.

Έμεις γιατί πελαγώνουμε;

Τί μάς λείπει; Τί μάς φταίει;

Γιατί και πώς πρέπει να διαβάζουμε τήν Αγ. Γραφή

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι κατά κάποιο τρόπο ἡ βιογραφία τοῦ Θεοῦ στό κόσμο αὐτό. Καί μάλιστα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ἡ Καινή Διαθήκη εἶναι ἡ βιογραφία τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ σ' αὐτό τό κόσμο. Μέσα σ' αὐτή περιγράφεται πῶς ὁ Θεός, γιά νά δείξει τόν ἑαυτό Του στούς ἀνθρώπους, ἔστειλε τό Θεό Λόγο, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος, καί σάν ἄνθρωπος εἶπε στούς ἀνθρώπους, ὅλα ὅσα ὁ Θεός ἔχει, ὅλα ὅσα ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ γιά τόν κόσμο αὐτό καί γιά τούς ἀνθρώπους πού ζοῦν σ' αὐτόν.

Ἀποκάλυψε ὁ Θεός Λόγος τό σχέδιό του στό κόσμο. Ὁ Θεός Λόγος μέ τή βοήθεια τοῦ λόγου, ἔδειξε τό Θεό στούς ἀνθρώπους, ὅσο εἶναι δυνατό ὁ ἀνθρώπινος λόγος νά περιλάβει τόν ἀπερίληπτο Θεό. Ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο στό κόσμο αὐτό καί στούς ἀνθρώπους πού ζοῦν σ' αὐτόν, ὁ Κύριος τό ἔδωσε μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Μέσα σ' αὐτήν ἔδωσε τίς ἀπαντήσεις γιά ὅλα τά ἐρωτήματα. Δέν ὑπάρχουν ἐρωτήματα πού νά βασανίζουν τήν ἀνθρώπινη ψυχή καί γιά τά ὁποῖα νά μὴν ἔχει δοθεῖ μέσα στήν Ἁγία Γραφή εἴτε ἄμεση εἴτε ἔμμεση ἀπάντηση. Οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά ἐπινοήσουν περισσότερα ἐρωτήματα ἀπ' ὅσες ἀπαντήσεις ὑπάρχουν μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Τό ὅτι δέν βρίσκεις στήν Ἁγία Γραφή ἀπάντηση σέ κάποιο σου ἐρώτημα, σημαίνει ἢ ὅτι ἔθεσες ἀσήμαντο ἐρώτημα ἢ ὅτι δέν μπόρεσες νά διαβάσεις τήν Ἁγία Γραφή καί νά πάρεις τή τελική ἀπάντηση.

Στήν Ἁγία Γραφή ὁ Θεός ἔδειξε:

1) Τί εἶναι ὁ κόσμος, ἀπό ποῦ προέρχεται, γιά ποιό λόγο ὑπάρχει, πρὸς τά ποῦ πορεύεται, πού θά καταλήξει.

2) Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀπό ποῦ ἔρχεται,

πού πηγαίνει, ποιὰ εἶναι ἡ οὐσία του, γιά ποιό λόγο ὑπάρχει, πῶς θά τελειωθεῖ.

3) Τί εἶναι τά ζῶα, τί εἶναι τά φυτά, γιά ποιό λόγο ὑπάρχουν; τί ἐξυπηρετεῖ ἡ ὑπαρξή τους; τί προσφέρουν;

4) Τί εἶναι τό καλό, ἀπό ποῦ προέρχεται, πού ὁδηγεῖ, γιά ποιό λόγο ὑπάρχει, πῶς ἀποκτᾶται.

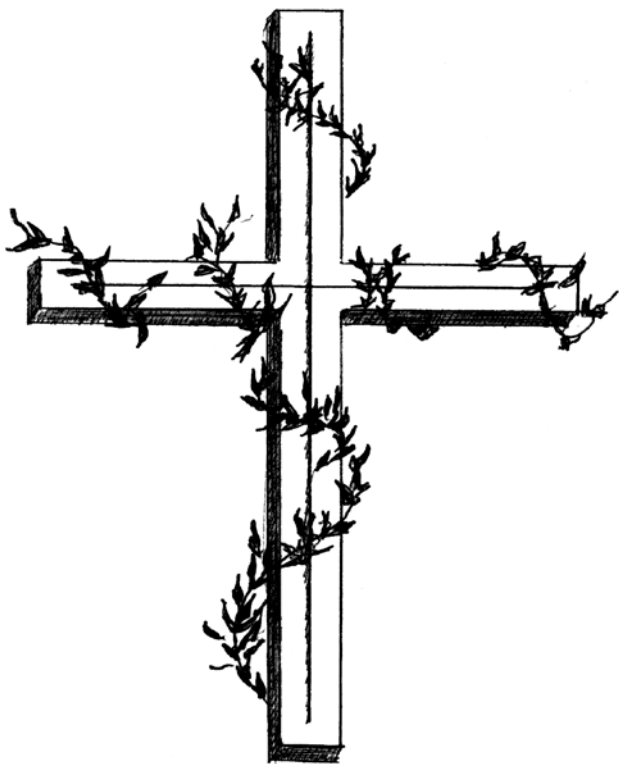
5) Τί εἶναι τό κακό, ἀπό ποῦ προέρχεται, πῶς ὑπάρχει, γιά ποιό λόγο ὑπάρχει, πῶς θά τελειώσει,

6) Τί εἶναι δίκαιοι καί τί ἁμαρτωλοί, πῶς ἀπό ἕναν ἁμαρτωλό βγαίνει δίκαιος καί πῶς ἕνας ἐπηρεμένος δίκαιος μπορεῖ νά καταντήσει ἁμαρτωλός· πῶς ὁ ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ τό Θεό καί πῶς τό διάβολο· ὀλόκληρος ὁ δρόμος ἀπό τό ἀγαθὸ ὡς τό κακό, ἀπό τό Θεό ὡς τό διάβολο.

7) Ὅλα, ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος, ὀλόκληρος ὁ δρόμος τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τή σάρκα ὡς τό θεό, ἀπό τή σύλληψή του μέχρι τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασή του.

8) Τί εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, ἡ ἱστορία τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τί εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, ποιός ὁ δρόμος τους, ὁ σκοπός καί ἡ τελειώσή τους.

Γενικά, ὁ Θεός στήν Ἁγία Γραφή εἶπε ὅλα ὅσα χρειαζόταν νά πει στούς ἀνθρώπους. Στήν Ἁγία Γραφή βρίσκεται ἡ βιογραφία τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ καθενός μας ἀνεξαιρέτως. Σ' αὐτήν ὁ καθένας μας μπορεῖ νά βρεῖ ὀλόκληρο τόν ἑαυτό του νά παρουσιάζεται καί νά περιγράφεται λεπτομερῶς: ὅλες οἱ ἀρετές σου

και συγκινητικότερος από τό λόγο πού υπάρχει στό βιβλίο του Ίώβ, και του Σολομώντος, και του Δαβίδ, και του Ίωάννου του Θεολόγου, και του Άποστόλου Παύλου... Έδω ή μουσική, ή άγγελική μουσική τής αιώνιας αλήθειας του Θεού, ντύθηκε μέ ανθρώπινες λέξεις.

Όσο περισσότερο ό άνθρωπος διαβάξει και μελετά τήν Άγία Γραφή, τόσο περισσότερο βρίσκει αιτίες όλο και πιο πολύ νά τήν μελετά άσταμάτητα. Αυτή είναι, κατά τους λόγους του Άγίου Χρυσοστόμου, σαν τήν ευδιαστή ρίζα, πού όσο περισσότερο τρίβεται, τόσο περισσότερο ευωδιάζει. Όσο βασικό είναι τό γιατί πρέπει νά διαβάξει κανείς τήν Άγία Γραφή, τό ίδιο επίσης βασικό είναι τό πώς πρέπει νά διαβάξει κανείς τήν Άγ. Γραφή.

Πώς πρέπει νά διαβάξει κανείς τήν Άγία Γραφή;

και τά ελαττώματα πού έχεις και δέν έχεις. Θα βρεις τους δρόμους μέσω των οποίων ή ψυχή σου και ή ψυχή κάθε ανθρώπου, βαδίζει από τήν άμαρτία στην τελειότητα και όλόκληρο τό δρόμο από τον άνθρωπο ως τό Θεό και από τον άνθρωπο ως τό διάβολο. Στην Άγία Γραφή θα βρεις τρόπους ν' άπελευθερωθείς από τήν άμαρτία. Θα βρεις μέ μία λέξη, όλη τήν ιστορία τής άμαρτίας και τής άμαρτωλότητας, και όλη τήν ιστορία τής άρετής και των δικαίων.

Είσαι θλιμμένος; στην Άγία Γραφή θα βρεις παρηγοριά. Είσαι λυπημένος; τή χαρά· είσαι θυμώδης; τή γαλήνη· είσαι έμπαθής; τή σωφροσύνη· είσαι άφρονas; τή σοφία· είσαι κακός; τή καλωσύνη· είσαι έγκληματίας; τό έλεος και τή δικαιοσύνη· είσαι μισάνθρωπος; τήν αγάπη. Σ' αυτήν θα βρεις φάρμακο για όλες σου τίς άτέλειες και τά ελαττώματα, και τροφή για όλες σου τίς άρετές και τίς ασκήσεις. Είσαι αγαθός; ή Άγία Γραφή θα σε μάθει νά γίνεις αγαθότερος και αγαθότατος. Είσαι ευαίσθητος; αυτή θα σε μάθει τήν άγγελική τρυφερότητα· είσαι έξυπνος; αυτή θα σε μάθει τή σοφία· αγαπās τήν όμορφιά και τήν ωραιότητα του τρόπου και του λόγου; Δέν υπάρχει ωραιότερος

Οί άγιοι Πατέρες, μέ επικεφαλής τον Άγιο Χρυσόστομο, είναι οί καλύτεροι καθηγητές σ' αυτό. Ο Άγιος Χρυσόστομος, μπορούμε νά πούμε, έγραφε τό πέμπτο Ευαγγέλιο. Οί άγιοι Πατέρες συνιστούν σοβαρή προετοιμασία για τήν ανάγνωση και τή μελέτη τής Άγίας Γραφής. Και ή προετοιμασία έγκειται σε τί; Καταρχήν στη προσευχή. Προσευχήςου στό Κύριο νά φωτίσει τό νοϋ σου, ώστε νά κατανοήσει τους λόγους της, και νά χαριτώσει τή καρδιά σου νά αισθανθείς τήν αλήθεια των λόγων αυτών και τή ζωή. Συνειδητοποίησε ότι αυτά είναι λόγια του Θεού, πού αυτός ό ίδιος άπευθύνει σε σένα. Η προσευχή, σε σχέση μέ τίς άλλες ευαγγελικές άρετές, είναι ή καταλληλότερη για νά καταστήσει ικανό τον άνθρωπο νά κατανοήσει τήν Άγία Γραφή.

Πώς πρέπει νά διαβάζεται ή Άγ. Γραφή;

Μέ προσευχή, φόβο και σεβασμό, γιατί σε κάθε λέξη υπάρχει και από μία σταγόνα αιώνιας αλήθειας, και όλες οί λέξεις αποτελούν άπέραντο ωκεανό τής αιώνιας αλήθειας. Η Άγία Γραφή δέν είναι βιβλίο, αλλά ζωή. Γιατί οί λέξεις της «πνεϋμα και ζωή έστιν» (Ίωάν. 6,63), γι' αυτό μπορούν νά γίνουν κα-

ταληπτές εάν τίς κάνουμε ψυχή τῆς ψυχῆς μας καί ζωή τῆς ζωῆς μας.

Αὐτό εἶναι βιβλίο πού διαβάζεται μέ ζωή, μέ ἔργο. Πρῶτα ἀξίζει νά ζήσει κανεῖς καί μετά νά καταλάβει. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ Σωτήρα: «εάν τίς θέλῃ τό θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περί τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν...» (Ἰωάν, 7,17). Δούλεφε γιά νά καταλάβεις. Αὐτό εἶναι βασικός κανόνας τῆς ὀρθόδοξης ἐρμηνευτικῆς. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος στήν ἀρχή διαβάζει γρήγορα τήν Ἁγία Γραφή, καί μετά ὄλο καί πιό ἀργά, μέχρις ὅτου στό τέλος ἀρχίζει νά διαβάζει λέξη πρὸς λέξη. Γιατί σέ κάθε λέξη ἀνακαλύπτει ἀτέλειωτη ἀλήθεια καί ἄφατο μυστήριο.

Κάθε μέρα Διαθήκης, ἀλλά παράλληλα μ' αὐτό ἐξάσκησέ την καί μία ἀρετή. Ἐξάσκησε τήν μέχρις ὅτου σοῦ γίνει συνήθεια. Παραδειγματος χάρη ἐξάσκησε πρῶτα τή συγχώρεση τῶν προσβολῶν. Αὐτό νά σοῦ γίνει καθημερινό καθήκον, καί παράλληλα μέ αὐτό εὐχου πρὸς τόν Κύριο: «Κύριε ἀγαθέ, δῶσε μου ἀγάπη γι' αὐτούς πού μέ προσβάλλουν». Καί ὅταν μετατρέφεις τήν ἀρετή αὐτή σέ συνήθεια, τότε θά σοῦ εἶναι εὐκολότερη κάθε ἄλλη μετά ἀπ' αὐτήν, καί ἔτσι θά ἐργαστεῖς μέ τή σειρά μέχρι τήν τελευταία.

Βασικό εἶναι νά διαβάξεις τήν Ἁγία Γραφή ὅσο τό δυνατόν περισσότερο, ὅ,τι ὁ νοῦς δέν ἀντιλαμβάνεται θά τό αἰσθανθεῖ ἡ καρδιά. Κι ἂν ἀκόμα ὁ νοῦς σου δέν ἀντιλαμβάνεται καί ἡ καρδιά σου δέν αἰσθάνεται, ἐσύ ἐν τούτοις διάβαζε. Γιατί μέ τήν ἀνάγνωση σπείρεις τό λόγο τοῦ Θεοῦ στή ψυχή σου· καί ὁ σπόρος αὐτός ἐκεῖ δέν θά καταστραφεῖ, ἀλλά βαθμιαία καί ἀπαρατήρητα θά περάσει στήν φύση τῆς ψυχῆς σου, καί θά ἐκπληρωθεῖ σέ σένα ὁ λόγος τοῦ Σωτήρα, γιά τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ὁ ὁποῖος: «βάλλει τόν σπόρον ἐπί τῆς γῆς, καί καθεύδει καί ἐγείρεται νύκτα καί ἡμέραν, καί ὁ σπόρος βλαστάνη καί μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός» (Μάρκ. 4,26 - 29). Βασικό εἶναι νά σπείρεις καί ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖνος πού κάνει ν' αὐξάνεται ἡ σπορά. Μόνο μή βιάζεσαι γιά τήν ἐπιτυχία, ὥστε νά μή μοιάσεις μέ τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο

πού σήμερα σπέρνει καί τήν ἐπομένη θέλει νά θερίσει.

Διαβάζοντας τήν Ἁγία Γραφή μεταφέρεις τό φύραμα στή ζύμη τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός σου, τό ὁποῖο σταδιακά αὐξάνεται, διαπερνᾷ τή ψυχή μέχρις ὅτου διεισδύσει σ' αὐτή καί ζυμωθεῖ μέ τήν Εὐαγγελική ἀλήθεια καί δικαιοσύνη. Τελικά ἡ παραβολή γιά τό σπορέα καί τό σπόρο μπορεῖ νά ἐφαρμοσθεῖ στό καθένα μας. Σέ μᾶς δόθηκε μέσα στήν Ἁγ. Γραφή ὁ σπόρος τῆς θεϊκῆς ἀλήθειας. Διαβάζοντάς την, σπείρουμε τό σπόρο αὐτό στή ψυχή μας. Καί αὐτός πέφτει καί σέ πετρώδη καί σέ ἀκανθώδη μέρη τῆς ψυχῆς ἀλλά κάτι πέφτει καί στήν καλή γῆ τῆς καρδιάς μας καί φέρει καρπό. Καί ὅταν θά δεῖς τό καρπό καί τόν δοκιμάσεις τότε ἀπό τή γλυκύτητα καί τή χαρά θά βιαστεῖς νά καθαρίσεις καί τά πετρώδη καί τά ἀκανθώδη μέρη τῆς ψυχῆς σου, νά ὀργώσεις καί νά σπείρεις τό σπόρο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ξέρετε πότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι σοφός μπροστά στά μάτια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ἀκούει τούς λόγους καί τούς ἐκτελεῖ. Ἡ ἀρχή τῆς σοφίας εἶναι ἡ ὑπακοή τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ (Ματθ. 7, 24). Κάθε λόγος τοῦ Σωτήρα ἔχει τήν ἰσχύ καί τή δύναμη νά θεραπεύει καί τίς φυσικές καί τίς ψυχικές ἀσθένειες. «Εἰπέ λόγῳ, καί ἰαθήσεται ὁ παῖς μου» (Ματθ. 8, 8). Ὁ Σωτήρας «εἶπε λόγῳ» καί θεραπεύθηκε ὁ δοῦλος τοῦ ἑκατόνταρχου.

Ὅπως τότε, ἔτσι καί τώρα, ὁ Κύριος ἀδιάκοπα ἐπαναλαμβάνει τούς λόγους του καί σέ σένα καί σέ μένα καί σ' ὄλους μας. Μόνο πρέπει νά σταθοῦμε, νά ἐμβαθύνουμε σέ αὐτούς καί νά τούς δεχθοῦμε μέ τήν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου. Καί τό θαῦμα θά γίνει καί σέ μᾶς. Καί θά θεραπευθεῖ ἡ ψυχή μας ὅπως ἀκριβῶς θεραπεύθηκε ὁ δοῦλος ἐκεῖνου. Γιατί στό Εὐαγγέλιο εἶναι γραμμένο καί τό ἀκόλουθο: «προσῆνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένους πολλούς καί ἐξέβαλε τά πνεύματα λόγῳ καί πάντας τούς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν» (Ματθ. 8,16).

Αὐτό κάνει καί σήμερα, γιατί ὁ Κύριος

«Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός, καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13,8).

Στή μέλλουσα κρίση θά κριθοῦν ἐκεῖνοι πού δέν ὑπάκουσαν στό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Καί θά εἶναι ἀνεκτότερη ἡ γῆ τῶν Σοδόμων καί τῆς Γομμόρας ἀπ' ὅ,τι ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως γι' αὐτούς (Ματθ. 10, 14 - 15). Πρόσεξε! Στήν τελική κρίση θά σοῦ ζητηθεῖ λόγος, γιά τό τί ἔκανες μέ τούς λόγους τοῦ Θεοῦ, γιά τό ἄν τούς ὑπάκουσες καί υἰοθέτησες, ἄν χαιρόσουν ἢ ντρεπόσουν γι' αὐτούς. Ἄν ντρεπόσουν γι' αὐτούς, καί ὁ Θεός θά ντραπεῖ γιά σένα «ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός αὐτοῦ μετά τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων» (Μάρκ. 8, 38).

Λίγες εἶναι οἱ λέξεις τῶν ἀνθρώπων πού δέν εἶναι ἔρημες καί κενές, γι' αὐτό καί εἶναι λίγες ἐκεῖνες γιά τίς ὁποῖες δέν θά κριθοῦμε (Ματθ. 12, 36). Γιά ν' ἀποφύγει αὐτό ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά μελετήσει καί νά μάθει τά λόγια τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, νά τά οικειοποιηθεῖ. Γιατί γι' αὐτό τό λόγο ὁ Θεός τά ἀνακοίνωσε στούς ἀνθρώπους, γιά νά τά κάνουν κτῆμα τους καί μέσω αὐτῶν νά κάνουν δική τους καί τήν ἴδια τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Σέ κάθε λόγο τοῦ Σωτήρα ὑπάρχει περισσότερο αἰωνιότητα καί ἀφθαρσία, ἀπ' ὅ,τι σ' ὀλόκληρο τόν οὐρανό καί σ' ὀλόκληρη τή γῆ μέ ὀλόκληρη τήν ἱστορία τους. Γι' αὐτό ὁ Κύριος εἶπε: «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσιν» (Ματθ. 24,35). Αὐτό σημαίνει ὅτι στούς λόγους τοῦ Σωτήρα ὑπάρχει ὁ Θεός καί κάθε τι θεϊκό, γι' αὐτό δέν θά παρέλθουν. Ὁ ἄνθρωπος πού τούς οικειοποιεῖται γίνεται πιό ἀφθαρτος ἀπό τόν οὐρανό καί τή γῆ, γιατί μέσα σ' αὐτούς ὑπάρχει μία δύναμη πού κάνει τόν ἄνθρωπο ἀθάνατο καί αἰώνιο.

Ἡ ἐκμάθηση τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐκπλήρωσή τους κάνει τόν ἄνθρωπο - συγγενῆ τοῦ Κυρίου. Αὐτός ὁ ἴδιος τό δήλωσε ὅταν εἶπε «Μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοι εἰσιν οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιῶντες» (Λουκ. 8, 21). Τοῦτο σημαίνει: ἀκουῖς, διαβάζεις τό λόγο τοῦ Θεοῦ; εἶσαι κατά τό ἥμισυ ἀδελ-

φός τοῦ Χριστοῦ· τόν ἐκτελεῖς; εἶσαι ὀλόκληρος ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό εἶναι χαρά καί προνόμιο μεγαλύτερο κι ἀπό τά ἀγγελικά προνόμια. Μέ τήν ἐκμάθηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς ξεχειλίζει μιὰ μακαριότητα στή φυχή πού δέν μοιάζει μέ τίποτα τό γήινο. Ὁ Σωτήρας αὐτήν ἐννοοῦσε ὅταν εἶπε: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28).

Μεγάλο εἶναι τό μυστήριο τοῦ Λόγου.

Τόσο μεγάλο ὥστε αὐτό τό ἴδιο τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὀνομάζεται στήν Ἁγία Γραφή Λόγος. Ὁ Θεός εἶναι Λόγος (Ἰωάν. 1,1). Ὅλοι οἱ λόγοι, πού ἀπορρέουν ἀπό τόν αἰώνιο καί ἀπόλυτο αὐτό Λόγο, εἶναι γεμάτοι Θεό, θεϊκή ἀλήθεια, αἰωνιότητα, δικαιοσύνη. Ἀκουῖς τούς λόγους αὐτούς; Ἀκουῖς τό Θεό. Τούς διαβάζεις; Διαβάζεις ἀπ' εὐθείας τούς λόγους τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός - Λόγος ἔγινε σάρξ, ἔγινε ἄνθρωπος (Ἰωάν. 1, 14) καί ὁ βουβός καί βραδύγλωστος ἄνθρωπος ἄρχισε νά ὀρθώνει λέξεις αἰώνιας ἀλήθειας καί δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Στούς λόγους τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει κάποιος χυμός ἀθανασίας ὁ ὁποῖος μέ τήν ἀνάγνωση τῶν λόγων Του πέφτει σταγόνα -σταγόνα στή φυχή τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ζωογονεῖ ἀπό τό θάνατο καί τή φθορά. Αὐτό ἀποκαλύπτει ὁ Σωτήρας ὅταν λέει: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωήν αἰώνιον... καί μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Ἰωάν. 5,24). Τοῦτο σημαίνει ὅτι μέ τήν ἀνάγνωση, καί τήν ἐκμάθηση τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ διδάσκεισαι τήν ἀθανασία καί τήν αἰωνιότητα διδάσκεισαι τήν ἀθάνατη καί αἰώνια ζωή. Ἄν πιστεύεις σ' αὐτούς τούς λόγους μ' ὄλη σου τή πίστη, ἔμαθες ἤδη τί εἶναι αἰώνια ζωή καί πέρασες ἀπό τό θάνατο στή ζωή. Γι' αὐτό ὁ Σωτήρας ἐπιμένει ἀποφασιστικά: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἔάν τις τόν ἐμόν λόγον τηρήσῃ, θάνατον οὐ μή θεωρήσῃ εἰς τόν αἰῶνα» (Ἰωάν. 8, 51).

Κάθε λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεμάτος Θεό, γι' αὐτό ὅταν εἰσέρχεται στή φυχή τοῦ

άνθρώπου, τήν καθαρίζει από κάθε ρῦπο. Ἀπό κάθε του λόγο βγαίνει δύναμη, ἡ ὁποία καθαρίζει ἀπό τήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό ὁ Σωτήρας στό Μυστικό Δεῖπνο εἶπε στους πάντα παρόντες ἀκροατές του, στους μαθητές του, τούς λόγους ἐκείνους: «ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διά τόν λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν» (Ἰωάν.15,3). Ὅτι εἶναι γραμμένο μέσα στήν Ἁγία Γραφή, ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι του ὀνόμασαν λόγο Θεοῦ, λόγο Κυρίου (Ἰωάν. 17, 13 - Πρ. Ἄπ. 6, 2 -13, 46- 16,32-19, 20-B ' Κορ. 2,17-Κολ. 1, 15 -B' Θέσ. 3, 1). Καί ἄν δέν τόν διαβάζεις καί δέν τόν δέχεσαι σάν τέτοιο, τότε θά μείνεις στό σκοτάδι τῶν βουβῶν καί βραδύγλωσσων ἀνθρώπων λέξεων, τῶν κενῶν καί ἔρημων.

Κάθε λόγος τοῦ Σωτήρα εἶναι γεμάτος ἀλήθεια καί ὅταν εἰσέλθει στή ψυχή τήν ἀγιάζει σ' ὅλη τήν αἰωνιότητα. Γι' αὐτό ὁ Σωτήρας ἀπευθύνει τή προσευχή του, πρὸς τόν οὐράνιο Πατέρα του: «Πάτερ! ἀγιάσον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ· ὁ λόγος ὁ σός ἀλήθεια ἐστίν» (Ἰωάν. 17,17). Δέν δέχεσαι τό λόγο τοῦ Χριστοῦ σάν λόγο τοῦ Θεοῦ, σάν λόγο ἀληθείας; Αὐτό εἶναι φέμα καί ὁ πατέρας τοῦ φέματος πού βρίσκεται μέσα σου, ἐπαναστατεῖ κατ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας. Σέ κάθε λόγο τοῦ Σωτήρα ὑπάρχουν πολλές ὑπερφυσικές ἀλήθειες καί εὐλογίες. Καί αὐτό εἶναι πού χαριτώνει τή ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ τήν ἐπισκεφθεῖ. Γι' αὐτό ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ὀλόκληρη τήν οἰκονομία τῆς σωτηρίας ὀνομάζει: «λόγον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. Ἄπ. 20, 32), «λόγον Ἀληθείας» (Ἐφ. 1, 13), «λόγον ζωῆς» (Φιλιπ. 2, 16).

Σάν ζῶσα χαροποιός δύναμη, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ θαυματουργικά καί ζωοδοτικά, ὅταν ὁ ἀνθρωπος τόν ἀκούει καί τόν δέχεται μέ πίστη (Α' Θεσ. 2, 13). Ὅλα ἔχουν σπιλωθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά καί ὅλα καθαρίζονται μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τήν προσευχή, τά πάντα, κάθε δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν ἀνθρωπο ὡς τό σκουλήκι (Α' Τιμ. 4, 6). Μέ τήν ἀλήθεια πού ἔχει μέσα του, μέ τή δύναμη πού ἔχει, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι «τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καί δικνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καί πνεύματος,

ἀρμῶν τε καί μυελῶν, καί κριτικός ἐνθυμήσεων καί ἐννοιῶν καρδίας» (Ἐβρ. 4,12). Δέν ὑπάρχει τίποτα τό μυστικό μπροστά σ' αὐτόν καί γι' αὐτόν. Γιατί κάθε θεῖος λόγος ἔχει μέσα του κάτι ἀπό τόν αἰώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔχει τή δύναμη νά γεννᾷ καί ἀναγεννᾷ πνευματικά τούς ἀνθρώπους. Καί γεννώμενος ἀπ' αὐτόν ὁ ἀνθρωπος, γεννιέται ἀπό τήν ἀλήθεια. Πάνω σ' αὐτό βασιζόμενος καί ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος γράφει πρὸς τούς χριστιανούς, ὅτι ὁ Θεός τούς «ἀπεκύησε λόγῳ ἀληθείας» (1,18) καί ὁ ἅγιος Πέτρος τούς λέει ὅτι εἶναι «ἀναγεγεννημένοι διά λόγου ζῶντος Θεοῦ καί μένοντος» στους αἰῶνες (Α' Πέτρ. 1, 23). Ὅλοι οἱ λόγοι, πού εἶπε ὁ Θεός στους ἀνθρώπους, προέρχονται ἀπό τόν Αἰώνιο Λόγο, πού εἶναι λόγος ζωῆς καί παρέχει αἰώνια ζωή.

Ζώντας μέ τό Λόγο αὐτό ὁ ἀνθρωπος ἀναγεννιέται ἀπό τό θάνατο στή ζωή. Γεμίζοντας τόν ἑαυτό του μέ τήν αἰώνια ζωή, ὁ ἀνθρωπος γίνεται νικητής τοῦ θανάτου καί κοινωνός θείας φύσεως (Β' Πέτρ. 1, 4) καί ἡ μακαριότητά του δέν θά ἔχει τέλος.

Σέ ὅλα αὐτά τό βασικό, τό βασικότερο, εἶναι ἡ πίστη καί τό αἶσθημα ἀγάπης πρὸς τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Γιατί μέ τή θαλπωρή αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος ἀνοίγεται τό μυστήριο κάθε λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως μέ τή θαλπωρή τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀνοίγει ὁ κάλυκας τοῦ εὐοσμίου λουλουδιοῦ. Ἀμήν.

Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ

π. Ἐμμανουήλ Νιράκη

Ἐνα ὑπέροχο καὶ μοναδικῷ κάλλους κείμενο μᾶς διασώζει ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής. Εἶναι ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχή, ὅπως λέγεται, τοῦ Χριστοῦ μας καὶ βρίσκεται στὸ ΙΖ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγελίου. Μ' αὐτὸ τὸ κείμενο τοῦ ὁποῦ ὁ Ἰωάννης εἶναι αὐτήκοος μάρτυρας, ὁ μέγας ἀρχιερέας τῆς ἀνθρωπότητας, ἀρχίζει οὐσιαστικὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν ἀπολυτρωτικὴ θυσία προσφέροντας ἑαυτὸν «ὡς λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς νίκης τῆς Ζωῆς ἔναντι τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωση καὶ ἡ διαθήκη τῆς ἐν Χριστῷ ἐπαγγελίας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνη τῇ μοναδικῇ ὥρα σήκωσε τὰ μάτια Του στὸν οὐρανὸ καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ Θεὸ Πατέρα ἀνέπεμψε λόγια ἀγάπης καὶ δοξασμοῦ τόσο γιὰ τὸν Ἰδιο, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἀγαπημένους του μαθητὲς ποὺ σὲ λίγο θὰ ἐκαλοῦντο νὰ σηκώσουν στὶς πλάτες τους τὸ μεγάλο βᾶρος τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου.

Αὐτὴ ἡ ἱερὴ παρακαταθήκη ποὺ διαφύλαξε ἡ ἐκκλησία μας ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, εἶναι τὸ κριτήριό ἀλλὰ καὶ τὸ μέτρο γιὰ ὅλους ὅσους ἔχουν θέσει ὡς στόχο τῆς ζωῆς τους νὰ γίνουν μέτοχοι στὴν αἰώνια ζωὴ καὶ γνώση τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν τὴν αἰώνια Ζωὴ μᾶς ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος λέγοντας χαρακτηριστικὰ «αὕτη δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.» (Ἰωάν. ιζ'3).

Δὲν εἶναι πρωτόγνωρο οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑπερηφανεύονται καὶ νὰ ἐπαίρονται ὅτι μέσα στὸ σύμπαν εἶναι τὰ μοναδικὰ λογικὰ ὄντα. Ὅτι εἶναι τὰ μόνον δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔχουν νοῦ καὶ λογικὴ. Μόνον ποὺ ἀπὸ μόνη

τῆς ἡ ὑπαρξῆς τῆς λογικῆς δὲν ἀποτελεῖ ἐχέγγυο ἐνὸς λογικοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας λένε ὅτι μόνον κατ' εὐφημησμὸν ὀνομάζονται καὶ καλοῦνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὡς λογικοί. Κατ' αὐτοὺς δὲν εἶναι λογικοὶ μόνον ὅσοι ἔμαθαν διαβάζοντας βιβλία, ἢ ἀποκτώντας πτυχία κ. ἄ τίτλους, ἀλλὰ ὅσοι ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν τί εἶναι καλὸ καὶ τί εἶναι κακό, τί εἶναι ἀγαθὸ καὶ τί εἶναι πονηρὸ καὶ ἔτσι νὰ μποροῦν νὰ ἀποφεύγουν ὅ,τι εἶναι βλαπτικὸ καὶ ἐπιζήμιο γιὰ τὴν ψυχὴ τους, ἐνῶ μὲ περισσὸ ζῆλο νὰ οἰκιοποιοῦνται ὅ,τι εἶναι καλὸ καὶ ὠφέλιμο γι' αὐτὴν. Οἱ πατέρες λοιπὸν μᾶς διδάσκουν ὅτι οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι γιὰ ἕνα πράγμα κυρίως φροντίζουν: μέσα ἀπ' τὴν διάκριση τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἀγωνίζονται νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ εἶναι ἀρεστοὶ στὸ Θεό, γνωρίζοντας συνάμα ποιῆς εἶναι οἱ ἀνάγκες τοῦ σώματος καὶ ποιῆς τῆς ψυχῆς. Ἀντιλαμβάνονται πολὺ καλὰ ὅτι τὸ σῶμα δὲν εἶναι αἰώνιο, ἐνῶ ἡ θεϊκὴ καὶ ἀθάνατη ψυχὴ ἔχει ὡς προορισμὸ τὴν θέωση καὶ τὴν αἰώνια Ζωή. Καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιβελιώνει τὴν ὑπαρξή του, ὅταν ζεῖ μὲ τρόπο ποὺ εἶναι ἀρεστὸς καὶ εὐάρεστος στὸ Θεό. Καὶ αὐτὸ πραγματώνεται μόνον μὲ τὴν χαλιναγώγηση τῶν παθῶν καὶ τὴν συγκράτηση κάθε βλαπτικῆς καὶ ἐπιζήμιας ἐπιθυμίας ποὺ προβάλλει καὶ προτάσει τὸ σῶμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τῶν παθῶν. Καὶ εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὸν στόχο καὶ τὸν προορισμὸ του ποὺ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ. Τί εἶναι ἡ αἰώνια Ζωὴ μας τὸ εἶπε ὁ Κύριός μας «ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν».

Ἡ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αἰώνια Ζωή. Ὅχι ὅμως γνώση ποὺ ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπὸ μία ἀπλῆ μελέτη, ἢ σπουδάζοντας

και αποκτώντας πτυχία. Ἡ γνώση πού εἶναι ἀποτέλεσμα ἀλλοίωσης και μεταμόρφωσης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιστροφῆς και κοινωνίας του μέ τὸ Θεό και συμμετοχῆς του στη ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ γνώση ὀδηγεῖ τὰ βήματά μας στο Θεό. Καί ὅποιος μπεῖ σ' αὐτὴ τὴ πορεία κατανοεῖ πολὺ γρήγορα, πὼς ὅσα και νὰ μάθει, ὅσα και νὰ κατακτήσει ἢ ὅσα και νὰ οἰκιοποιηθεῖ, τίποτε δὲν εἶναι τελειωμένο και ὀριστικό, τίποτε δὲν εἶναι στὴν ἀπόλυτη πληρότητά του. Γιατί ὅσο περισσότερο ὁ ἀνθρωπος γνωρίζει τὸ Θεό και ἄρα αὐξάνει και ὠριμάζει πνευματικά, τόσο κατανοεῖ τὴ δική του πνευματικὴ φτώχεια και ἔνδεια και ὅσο περισσότερα γνωρίζει και μαθαίνει, τόσο πολλαπλασιάζεται ἡ δίψα του για ἀκόμα περισσότερα. Ἡ πνευματικὴ πρόοδος και προκοπὴ δὲν ἔχουν τέλος. Δὲν ὑπάρχουν ὅρια. Ὅσα και ἂν ἀξιωθοῦμε νὰ μᾶς ἀποκαλύψει ὁ Θεός, ὁ πόθος τῆς ἀναζητήσεως και ἄρα τῆς γνώσεως, εἶναι ἄσβεστος.

Ἔτσι ὁ ἀνθρωπος γίνεται για τὰ πνευματικά ἀγαθὰ «ἄπληστος». Αὐτὴ ἡ λαίμαργία για τὰ Θεῖα και τὰ οὐράνια, για τὰ ἀγαθὰ και τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὀνομάζεται ἀπ' τὴν ἐκκλησία πνευματικὴ προκοπή. Αὐτὲς οἱ ἅγιες ψυχὲς καταξιώνονται ἀπ' τὸ Θεό τὴν τέλεια ἐλευθερία ἀπ' τὰ πάθη, τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος και τὴν πληρότητα τῆς Χάριτός Του.

Ἡ γνώση ὅμως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτυγχάνεται οὔτε μέσα ἀπὸ «πνευματικά ἄλματα» οὔτε βέβαια μέσα ἀπὸ ὄνειροπόλες φαντασιώσεις. Εἶναι μία διαρκῆς, ἀτελεύτητη, προοδευτικὴ και ἐπίπονη πορεία πού ὀδηγεῖ μέ ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ βήματα στη χάρη τοῦ Θεοῦ και στη Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅπως ὁ μαθητὴς στο σχολεῖο μέ ζῆλο για γνώση και ὑπακοὴ στο δάσκαλο, ὀδηγεῖται ἀπὸ μαθητεία σὲ μαθητεία, ἔτσι και οἱ ψυχὲς πού ποθοῦν τὴ γνώση και τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βιώνουν τὴν πνευματικὴ πρόοδο και προκοπή, ὄχι μέ ἔπαρση και ἐγωισμό, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ ταπείνωση και «ἐν Χριστῷ ὑπακοή» ὀδηγοῦνται στη Θεογνωσία.

Ὅσο και ἂν ἀκούγεται ὑπερβολικό, αὐτὸς ὁ δρόμος ἀπαιτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὑπέρβαση,

γιατί ὅπως λέγει ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὁ Θεοῦμενος ἀνθρωπος «ὑπερβαίνει τὴ φύση του, ἀπὸ θνητὸς γίνεται ἀθάνατος, ἀπὸ ἀνθρωπος πραγματικός κατὰ χάριν Θεός». Τίποτε ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἐφικτὸ και πραγματοποιήσιμο, ἂν δὲν ὑποστοῦμε πρῶτα «τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως», ὅπως λένε οἱ πατέρες μας. Οἱ ἅγιοι και οἱ μάρτυρες τῆς ἐκκλησίας μας, διὰ τοῦ σωματικοῦ μαρτυρίου, ζοῦν τὴν αἰώνια Ζωή.

Ἐμεῖς ἀντὶ για σωματικὸ θάνατο, καλούμεθα στο θάνατο τῆς προαιρέσεως, τὴ νίκη δηλαδή τῆς ψυχῆς και τοῦ νοῦ κατὰ τῆς θέλησης τῆς σαρκός. Καί τὸ λένε αὐτό, γιατί αὐτοὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους βίωσαν τὸ «μαρτύριο τῆς συνειδήσεως», ἐπέλεξαν δηλ. τὸ δρόμο τοῦ σταυροῦ και τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν. Μᾶς ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἀνθρωπος δὲν μπορεῖ και δὲν πρέπει νὰ εἶναι στατικός, ἀλλὰ ἕνας ἀναζητητὴς και ὀδοιπόρος, πού πορεύεται και ἀσκεῖται ἀδιάκοπα, πού ἀγωνίζεται και παλεύει για τὴν τελειότητα, τὴ θέωση και τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτὴ ἡ πορεία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι πορεία πνευματικῆς προόδου, αὐξησης και ὠρίμανσης, πού ὀδηγεῖ στην ἀληθινὴ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Σήμερα μάλιστα πού τὰ τραγικά ἀδιέξοδα προβάλλουν ἀδυσώπητα μπροστὰ μας λόγω τῶν ἐσφαλμένων ἐπιλογῶν μας, εἶναι ἀνάγκη περισσότερο ἀπὸ ποτὲ αὐτὴ ἡ πορεία νὰ εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἀπάντηση στην ἀναζήτηση για γνησιότητα και αὐθεντικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Συνάμα νὰ εἶναι ἡ ἐμπειρικὴ και βιωματικὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπ' τὴν ὁδὸ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ σταυροῦ και τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης.

Τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων

C.S Lewis

Ἐπὶ τὸν κόσμον ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων στὸν κόσμον.

Ἡ πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει ὅσους ζοῦν μόνο γιὰ τὴν ἑαυτὸ τους ἀναζητῶντας μόνο προσωπικὲς ἡδονές, θεωρώντας τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν Φύση, ἀπλῶς ὡς ἓνα ἀκατέργαστο ὕλικό, ποῦ μπορεῖ νὰ πάρει ὅποιο σχῆμα τοὺς βολεύει.

Στὴ δευτέρα κατηγορία ἀνήκουν ὅσοι ἀναγνωρίζουν πῶς ὑπάρχει γι' αὐτοὺς κάποια ἀξίωση, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους, ποῦ τοὺς περιορίζει (τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ κατηγορικὴ προσταγὴ ἢ τὸ κοινωνικὸ καλὸ) καὶ προσπαθοῦν μὲ εὐκρίνεια καὶ ἐπιδιώκουν νὰ ικανοποιήσουν τὰ συμφέροντά τους, στὸ βαθμὸ ποῦ τοὺς ἐπιτρέπει αὐτὴν ἡ ἀξίωση! Προσπαθοῦν νὰ καταβάλλουν στὴν ὑψηλὴ αὐτὴ ἀξίωση ὅλα ὅσα τοὺς ἀπαιτεῖ, ὅπως ἐκεῖνοι ποῦ πληρώνουν τοὺς φόρους τους. Συγχρόνως ἐλπίζουν, ὅπως ὅλοι οἱ φορολογούμενοι, πῶς ὅ,τι τοὺς ἀπέμεινε, θὰ τοὺς εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν. Ἡ ζωὴ τους εἶναι διαιρεμένη στὰ δύο, ὅπως ἡ ζωὴ ἐνὸς στρατιώτη ἢ ἐνὸς μαθητῆ. Στὴν ὥρα τῆς παρέλασης καὶ στὴν ὥρα ἐκτὸς παρέλασης, στὴν ὥρα τοῦ σχολείου καὶ στὴν ὥρα ἐκτὸς σχολείου.

Ἡ τρίτη κατηγορία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μποροῦν νὰ ποῦν, ὅπως ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὅτι γιὰ τοὺς ἴδιους “ζωὴ σημαίνει Χριστός”. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ξεπεράσει τὴν κούραση τῆς προσπάθειας ἰσορροπίας τῶν ἀντιθετικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἑαυτοῦ τους ἀπὸ τὴν μία καὶ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ μία ἀπλή μέθοδο: Ἀπέριφαν κάθε ἀξίωση τοῦ ἑαυτοῦ τους. Τὸ μέγιστο πρότινος ἐγωιστικὸ θέλημα ἀναμορφώθηκε ἐξολοκλήρου καὶ μετατράπηκε σὲ κάτι νέο. Τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ δὲν περιορίζει τὸ δικό τους. Πλέον τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ δικό τους

θέλημα. Ὁλος ὁ χρόνος τους, μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀφιερωμένος σὲ Ἐκεῖνον, ἀνήκει ταυτόχρονα καὶ στοὺς ἴδιους, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ δικοὶ Του εἶναι.

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων, ὅποιαδήποτε προσπάθεια νὰ κατηγοριοποιήσουμε τὸν κόσμον διχοτομώντας τὸν σὲ καλὸ καὶ κακὸ εἶναι καταστροφικὴ.

Ταξινομώντας τὸν κόσμον σὲ καλὸ καὶ κακὸ παραβλέπουμε τὸ γεγονός, ὅτι τὰ μέλη τῆς δευτέρας κατηγορίας (στὴν ὁποία ἄς τὸ ὁμολογήσουμε, ἀνήκουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς) εἶναι πάντα καὶ ἀπαραιτήτως δυστυχισμένα. Ὁ “φόρος” μὲ τὸν ὁποῖο χρεώνει τις ἐπιθυμίες μας ἡ ἠθικὴ συνείδηση εἶναι ἀρκετὰ ἐπαχθὴς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ μᾶς περισσεύουν καὶ πολλὰ γιὰ νὰ ζήσουμε. Ὅσο παραμένουμε σὲ αὐτὴν τὴν κατηγορία πρέπει εἴτε νὰ αἰσθανόμαστε ἐνοχές, γιὰτὴν δὲν ἔχουμε πληρώσει τὸν φόρο μας, εἴτε νὰ αἰσθανόμαστε φτωχοί, ἐπειδὴ τὸν πληρώσαμε. Ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψη ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ σωθοῦμε κάνοντας μόνο ἔργα ποῦ βασιζοῦνται στὸν ἠθικὸ νόμο, ἀποτελεῖ ἓνα γεγονός τῆς καθημερινότητάς μας. Πρέπει νὰ προχωρήσουμε μπροστὰ ἢ νὰ ὑποχωρήσουμε πρὸς τὰ πίσω. Ὡστόσο δὲν μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε μόνο μὲ τις δικές μας προσπάθειες. Ἄν ὁ νέος ἑαυτός, τὸ νέο θέλημα, δὲν εὐδοκῆσει νὰ γεννηθεῖ μέσα μας, δὲν μποροῦμε νὰ τὸν συνθέσουμε μόνοι μας.

Ἡ “ἀπαίτηση” τοῦ Χριστοῦ εἶναι κάτι πολὺ πιὸ εὐκόλο ἀπὸ τὴν ἠθικὴν προσπάθεια. Τὸ τίμημα τοῦ Χριστοῦ εἶναι νὰ τὸν ἐπιθυμήσουμε. Εἶναι ἀλήθεια πῶς αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μοιάζει νὰ εἶναι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τις δυνάμεις μας. Ἐπὶ τὸν ὅμως ἓνα γεγονός ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει. Ὁ κόσμος εἶναι μὲ τέτοιο τρόπο φτιαγμένος ὥστε νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἀφήσου-

με στην άκρη τις διάφορες μορφές ικανοποίησής μας, γιατί απομακρύνονται αυτές από εμάς πρώτες!

Ο πόλεμος και οι συμφορές και έν τέλει τὰ γηρατειά, μᾶς φαλιδίζουν ἕνα ἕνα, ὅλα ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα ἤλπιζε ὁ φυσικός μας ἑαυτὸς στὸ ξεκίνημά του. Ἡ μόνη μας σοφία εἶναι ἡ

ικεσία, καὶ ἡ συνθήκη τῆς ἀνάγκης ἐν τέλει, μᾶς διευκολύνει στὸ νὰ γίνουμε ἐπαῖτες.

Ἀκόμα καὶ ὑπὸ αὐτοὺς τοὺς ὄρους ἢ ὄντως Ἐλεημοσύνη θὰ μᾶς ἀποδεχτεῖ.

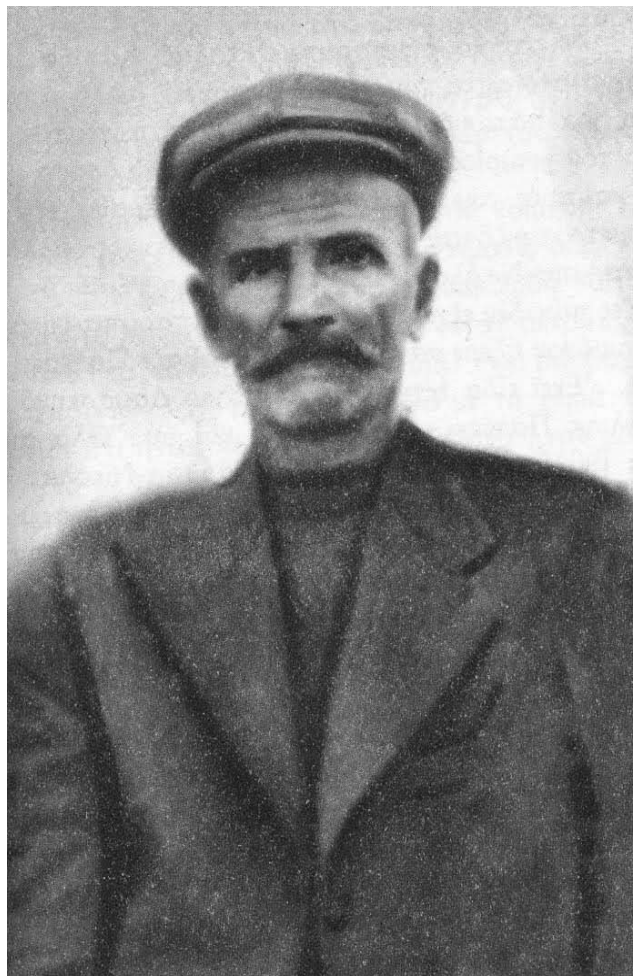
(Δημοσιεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς Sunday Times)

Τελικὰ τί φυλὴ εἶμαστε;

Πέθαναν μεταξὺ 500 π.Χ. καὶ 322 π.Χ. οἱ παρακάτω:

- 1) ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ: Στὰ 500 π.Χ. 80 ἐτῶν, στὴν ἐξορία ἀπὸ πείνα.
- 2) ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ: Στὰ 489 π.Χ. 65 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 3) ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Στὰ 468 π.Χ. 72 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 4) ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ: Στὰ 461 π.Χ. 66 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 5) ΑΙΣΧΥΛΟΣ: Στὰ 456 π.Χ. 69 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 6) ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Στὰ 429 π.Χ. 66 ἐτῶν, στὴ φυλακὴ.
- 7) ΦΕΙΔΙΑΣ: Στὰ 429 π.Χ. 66 ἐτῶν, στὴ φυλακὴ.
- 8) ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ: Στὰ 428 π.Χ. 72 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 9) ΗΡΟΔΟΤΟΣ: Στὰ 426 π.Χ. 59 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 10) ΙΚΤΙΝΟΣ: Στὰ 420 π.Χ. στὴν ἐξορία.
- 11) ΣΟΦΟΚΛΗΣ: Στὰ 406 π.Χ. 74 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 12) ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ: Στὰ 406 π.Χ. 74 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 13) ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Στὰ 404 π.Χ. 48 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 14) ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Στὰ 399 π.Χ. 71 ἐτῶν, ἐκτέλεση μὲ κώνειο.
- 15) ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ: Στὰ 396 π.Χ. 64 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 16) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ: Στὰ 385 π.Χ. 61 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 17) ΠΛΑΤΩΝ: Στὰ 374 π.Χ. 80 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 18) ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ: Στὰ 388 π.Χ. 99 ἐτῶν, στὴν ἐξορία.
- 19) ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: Στὰ 322 π.Χ. 62 ἐτῶν, δηλητηριάστηκε.

Άσκητὲς μέσα στὸν κόσμο

Νικόλαος Σαββούδης

Γεννήθηκε τὸ 1899 στὸ Γυαλί Τσιφλίκι τῆς Μ. Ἀσίας. Μετὰ τὸν ξεριζωμὸ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν Μικρασία, ἦρθε ὡς πρόσφυγας στὸ χωριὸ Βατοπέδι Χαλκιδικῆς. Ὅταν ἦρθε σὲ ἡλικία γάμου νυμφεύθηκε καὶ ἀπὸ τὸν γάμο του ἀπέκτησε μία κόρη καὶ ἐγγόνια. Ἡ σύζυγός του εἶχε δύσκολο χαρακτήρα καθὼς καὶ ὁ γαμπρός του. Τοὺς ἀντιμετώπιζε ὁμως μὲ ἡρεμία.

Ἦταν γενικὰ ἡρεμὸς ἄνθρωπος. Ζοῦσε σὰν ἄσκητῆς, νήστευε πολὺ, μελετοῦσε βιβλία ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἀσκητικὰ, ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὴν «πατρίδα», καὶ συμβούλευε τὰ ἐγγόνια του

δίνοντάς τους ἐφόδια γιὰ τὴν ζωή.

Ὅλη τὴν ἐβδομάδα βοσκοῦσε τὰ πρόβατα. Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα ἐπέστρεφε στὸ σπίτι καὶ ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴν θ. Λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Στὴν Ἐκκλησία διακονοῦσε ἀνάβοντας τὰ καντήλια καὶ βοηθώντας τὸν ἱερέα.

Ἐκανε ἀγαθοεργίες. Στὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς ἔκρυψε ἕναν Ἀγγλο γιὰ νὰ τοῦ σώσει τὴν ζωή, τὸν περιποιήθηκε ὅταν ἀρρώστησε, καὶ τὸν φιλοξένησε ὅσο διάστημα χρειάστηκε.

Ὅταν πέθανε ἕνας συγχωριανός του, ποὺ

ή οικογένειά του ήταν φτωχή και δεν είχε χρήματα για την κηδεία, ο Νικόλαος πήγε κρυφά στο σπίτι τους και άφησε χρήματα. Οί άνθρωποι του σπιτιού ποτέ δεν έμαθαν ποιός «καλός άγγελος» τους έστειλε την βοήθεια. Φιλοξενούσε συχνά στο σπίτι του ανθρώπους περαστικούς που νυχτώνονταν στο χωριό.

Τόν Νικόλαο Σαββούδη είχε γνωρίσει και ο γέροντας Γρηγόριος, Πνευματικός τής Ί. Μ. Τιμίου Προδρόμου Μεταμορφώσεως, ο οποίος αναφέρει:

«Βρισκόμουν στο χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής. Μόλις είχα φθάσει και στην σκιά κάποιου πεύκου συζητούσα με 5-6 χωρικούς. Σε λίγο έφθασε εκεί και κάποιος μεσόκοπος, πενηντάρης περίπου, χαιρέτησε και στάθηκε σιωπηλός παραπέρα. Ένας εκ των χωρικών μου είπε: Αυτός πάει τα μεσάνυχτα στην Έκκλησία και ανάβει τα κανδήλια για να βλέπουν οί Άγιοι».

»Έτσι γνώρισα τόν μπάρμπα-Νικόλα Σαββούδη. Έπειδή πήγαινα συχνά στο χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής, πάντοτε τόν έβλεπα σιωπηλό, ήρεμο και γαλήνιο. Πάντα πρώτος στην Έκκλησία. Στεκόταν δίπλα στο φαλτήρι και φιθύριζε παρακολουθώντας τόν ιεροφάλη. Μόνον εκεί άκουγες τήν φωνή του σε πολύ χαμηλό τόνο. Μόλις καταλάβαινες ότι έφελνε. Έλεγε και τó «Πάτερ ήμών», πάντοτε ήταν δικό του.

«Μυστήριο ο μπάρμπα-Νικόλας. Κάποια μέρα πήγα στο σπίτι του, -ένα ήμιπόγειο, άπλό, άπέριττο, για πάτωμα είχε τσιμέντο, άσκητικότατο-, για να τόν γνωρίσω καλύτερα. Στόν πάνω όροφο έμενε ο γαμπρός του πού, όπως άργότερα έμαθα, τόν κακομεταχειριζόταν. Ήταν πολύ νευρικός άλλά ο μπάρμπα-Νικόλας κουβέντα δεν έλεγε γι' αυτόν. Νόμιζες πως δεν είχε μιλιά. Όμως ο μπάρμπα-Νικόλας όχι μόνον ήξερε να μιλά μα και διάβαζε Πατέρες.

»Εκεί είδα εκτός από τόν άγιο Δαμασκηνό και άλλους Πατέρες, φιλοκαλικούς και μη. Όλα αυτά τά βιβλία τά μελετούσε ο μπάρμπα-Νικόλας και φαίνεται πως προσπαθούσε να βάλει σε εφαρμογή τήν πατερική διδασκαλία

γι' αυτό εκτός από τήν σιωπή ήταν στολισμένος και με άλλες άρετές. Ποτέ δεν άσχολεϊτο με τούς άλλους. Άν και τόν περιέπαιζαν οί συχωριανοί του, αυτός τούς άντιμετώπιζε με τήν σιωπή του και μ' έναν έλαφρό μειδίαμα.

»Από όσα είδα πρέπει να έκανε άσκηση μεγάλη και να άγαπούσε τήν προσευχή. Κανείς όμως δεν γνώριζε τί προσευχές έκανε μόνος μόνω Θεώ. Πολλά μυστικά πήρε μαζί του, γιατί ήταν πολύ σιωπηλός. Από τούς χωρικούς έμαθα ότι ζούσε με τά χρήματα που τού έστελνε κάποιος Άγγλος πρώην άξιωματικός, από ευγνωμοσύνη γιατί στην Γερμανική Κατοχή ο μπάρμπα-Νικόλας με κίνδυνο ζωής τόν έκρυψε στο σπίτι του και τόν γλύτωσε από τούς Γερμανούς.

»Στίς 24 Νοεμβρίου 1969 με ειδοποίησαν ότι ο άγαθος και ήσυχος Νικόλαος εκλεισε τά μάτια του. Τά άφησα όλα και πήγα στο Βατοπέδι. Τόν διαβάσαμε και «τόν φυτέψαμε» (θάψαμε), όπως λένε οί χωρικοί, για να άνθιση στην αιωνιότητα. Τό πρόσωπό του ήταν γαλήνιο μέσα στο φέρετρο, νόμιζες πως κοιμόταν.

«Πέρασαν τρία χρόνια από τήν κοιμήσή του και τρεις εύλαβείς γυναϊκες, πολύ γνωστές μου, πήγαν να τόν ξεθάψουν, να κάνουν ανακομιδή. Όταν βρήκαν τó λείψανό του τάχασαν. Ήταν άκέραιο, ολοκίτρινο και άνέδιδε άπαλή ευωδιά! Ή κ. Βαρβάρα, μία από τις τρεις, τó σήκωσε λίγο με τά χέρια της και είδε ότι ήταν πολύ έλαφρό. «Σάν να ήταν μόνο κόκαλα με τó δέρμα», όπως έλεγε.

»Έκπληκτες μπροστά στο πρωτοφανές και άπροσδόκητο γεγονός, μη γνωρίζοντας τί να κάνουν, θεώρησαν καλό να θάψουν πάλι τó τίμιο λείψανο τού μακαρίου Νικολάου Σαββούδη».

Αιωνία του ή μνήμη. Άμήν.

(Άπόσπασμα από τó βιβλίό «Άσκητες μέσα στόν κόσμο», Ί. Ήσυχαστήριον Άγ. Ίωάννης ο Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

Δέν με γνωρίζει, αλλά ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ ξέρω ποιὰ εἶναι

Ήταν πρωί, περίπου 8:30, όταν ένας ηλικιωμένος περίπου 80 χρονών, με ράμματα στον αντίχειρά του, έφτασε στο νοσοκομείο. Είπε ότι ήταν βιαστικός, και ότι είχε ένα άλλο ραντεβού στις 9:00.

Η νοσοκόμα που τον ανέλαβε τον έβαλε να καθίσει κάπου, γνωρίζοντας ότι θα έπαιρνε πάνω από μία ώρα για να τον δει κάποιος γιατρός. Τον είδε να κοιτάει επίμονα το ρολόι του και επειδή δεν ήταν και πολύ απασχολημένη αποφάσισε να δει τη πληγή του. Αφού το εξέτασε προσεκτικά, είδε ότι η πληγή στον αντίχειρα είχε έπουλωθεί και έτσι μίλησε με τους γιατρούς για να αφαιρέσουν τα ράμματα.

Ενώ του φρόντιζε τα ράμματα, τον ρώτησε αν είχε άλλο ραντεβού με γιατρό σήμερα. Ο ηλικιωμένος είπε πως δεν είχε ραντεβού με γιατρό αλλά έπρεπε να πάει στο γηροκομείο

για να φάει πρωινό με τη σύζυγό του. Η νοσοκόμα τον ρώτησε πως πήγαινε από θέμα υγείας ή σύζυγός του...

Ο ηλικιωμένος απάντησε ότι η γυναίκα του ήταν θύμα της νόσου Alzheimer. Της είχε ακόμα ότι η γυναίκα του δεν ήξερε ποιος ήταν και ότι δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει τα τελευταία 5 χρόνια.

Η νοσοκόμα έμεινε έκπληκτη, και τον ρώτησε: «Και γιατί συνεχίζεις και πιάς κάθε πρωί, αφού δεν ξέρει ποιος είσαι;»

Ο ηλικιωμένος χαμογέλασε, χάριδεψε το χέρι της νοσοκόμας και είπε: «Δέν με γνωρίζει, αλλά ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ ξέρω ποιὰ εἶναι.»

Άγνη Άγάπη...

Εἶμαι ἡ μητέρα ἑνὸς Ἱερέως

(Ἡ παρακάτω ἐπιστολὴ γράφτηκε τὴν ἐπομένη τῆς χειροτονίας ἑνὸς νέου κληρικοῦ ἀπὸ τὴ μητέρα του, καὶ ἀπευθύνεται πρὸς μιὰ παιδική της φίλη.)

Ἀγαπητὴ μου φίλη,

Εὐλογημένο καὶ δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Εἶμαι μητέρα ἑνὸς ἱερέως. Σὲ σένα πρὸ τριάντα ἐτῶν εἶχα γράφει, ὅταν ὁ Θεός μου χάρισε αὐτὸ τὸ παιδί. Θυμᾶμαι ὅτι ἤμουν αὐτὴν τρελὴ ἀπὸ χαρὰ. Γεμάτη εὐτυχία. Τὸ αἰσθανόμουν νὰ ζεῖ κοντά μου, ἄπλωνε τὰ χέρια του καὶ τὸ ἄγγιζα στὴν κούνια του, σὰν γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι τὸ κατέχω πραγματικά.

Ἦ, πόση εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς χαρᾶς ἐκείνης καὶ αὐτῆς πού πλημμυρίζει σήμερα τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ ἕνα καινούργιο αἶσθημα! Εἶμαι σήμερα ἡ μητέρα ἑνὸς ἱερέως! Αὐτὰ τὰ χέρια πού μικρούτσικα τὰ γέμιζα φιλιὰ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, αὐτὰ τὰ χέρια εἶναι ἀφιερωμένα, αὐτὰ τὰ δάκτυλα ἄγγιζαν τὸν Θεό!

Αὐτὴ ἡ διάνοια πού ἔλαβε ἀπὸ μένα τὸ φῶς καὶ στὴν ὁποία ἔδειξα τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς, ἀναπτύχθηκε καὶ ποτίστηκε ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, πέρασε κατὰ πολὺ τὴ δική μου μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴ Θ. Χάρη καὶ εἶναι τώρα ἀφιερωμένη.

Αὐτὸ τὸ σῶμα πού περιποιήθηκα, προφύλαξα, πού μὲ ἔκανε νὰ περάσω ὀλόκληρες νύχτες χύνοντας τόσα δάκρυα, ὅταν ἡ ἀσθένεια τὸ διεκδικούσε, αὐτὸ τὸ σῶμα μεγάλωσε καὶ εἶναι τώρα ἀφιερωμένο. Ὑπηρέτης τῆς ψυχῆς ἑνὸς ἱερέα. Τὸ σῶμα αὐτὸ θὰ ὑποβάλλεται σὲ μύριους κόπους, γιὰ νὰ ἀνορθώσει τοὺς ἁμαρτωλούς, νὰ διδάξει τοὺς ἀγνοοῦντες, νὰ ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Κύριο κάθε πλάσμα πού Τὸν ζητεῖ.

Αὐτὴ ἡ καρδιά, ὦ, αὐτὴ ἡ ἀγνή καρδιά, πού δὲν θέλησε νὰ ἐγγίσει παρὰ μόνο τὴν καρ-

διὰ τῆς μητέρας του, ἡ καρδιά πού ἔτρεμε σὲ κάθε ἐπίγεια ἐπαφή, εἶναι τώρα ἀφιερωμένη. Ἡ ἀγάπη πού ἐκχυλίζει ἀπὸ αὐτὴν, λέγεται φιλανθρωπία.

Ἦ, τὸ γνωρίζω ἐγὼ τὸ παιδί μου. Ξέρω τί θησαυροὺς κρύβει μέσα του. Αὐτὴ ἡ αὐτοσυγκέντρωση θὰ τοῦ εἶναι ἕνα πρόχωμα ἐναντίον τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας. Ἄλλ' ὅταν ὁ Θεός τοῦ στείλει μιὰ φυχὴ ἀποκαμωμένη, παραγμένη ἢ ἀπελπισμένη, πόσο θὰ ξέρει νὰ κάνει χρῆση τῶν λόγων ἐκείνων πού ἀναφέρουν καὶ κάνουν γνωστὸ τὸν θησαυρὸ τοῦ θεοῦ ἐλεύους! Ναι, θὰ κάνει καλὸ τὸ παιδί μου. Θὰ εἶναι ὅπως ἡ θεϊκὴ καρδιά, ὅλος εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη πρὸς ὅλους.

Ἀληθινά, εἶμαι ἡ μητέρα ἑνὸς ἱερέως!

Πῶς θὰ σοῦ περιγράψω τὴν χθεσινὴ τέλεση τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας! Ἦμουν ἐκεῖ. Μπροστά. Ἔβλεπα τὸ παιδί μου νὰ στέκεται ὄρθιο, νὰ κλίνει τὸ κεφάλι του, νὰ γονατίζει μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα, νὰ σηκώνεται συντετριμμένο μετὰ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου στὸ κεφάλι του. Ἄκουσα καὶ ἐγὼ κλαίγοντας τὰ λόγια: « Ἡ Θ. Χάρις ἢ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, προχειρίζεται τὸν ... ». Ἄκουσα τὸ ὄνομά του. Ἄκουσα, ἄκουσα, ἄκουσα τὰ φτερουγίσματα τῶν ἀγγέλων πού εὐχῶν ἔλθει ἐκεῖ.

Ἦ, τὸ παιδί μου ἱερεύς! Ἄδυνατῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὰ συναισθήματα τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἦταν ἡ ἔκσταση μιᾶς χριστιανῆς μητέρας.

Ἐλεγα: Σ' εὐχαριστῶ Χριστέ μου. Σ' εὐχαριστῶ. Μέχρι τώρα ἦταν δικό μου. Ἐγὼ κατέβαλα κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν μὀρφωση τῆς φυχῆς του. Τώρα δὲν εἶναι πλέον δικός μου, εἶναι ἀποκλειστικὰ δικός Σου. Κύριε, Σοῦ ἀνήκει. Διαφύλαξέ τον ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ τὴν ἀμαρτία. Εἶναι τὸ ἄλας τῆς γῆς, προφύλαξέ τον ἀπὸ τὴν ἠθικὴ σήψη. Κυρίέ μου, Σὲ ἀγαπῶ καὶ τὸν ἀγαπῶ. Γέμισέ τον μὲ τὶς δωρεές τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τὸν σέβομαι καὶ τὸν εὐλαβοῦμαι, εἶναι ὁ ἱερεύς Σου!

Εἰρήνη ἀνέκφραστη εἶχε πλημμυρίσει τὴν φυχή μου. Τὰ μάτια μου εἶχαν γεμίσει ἀπὸ δά-

κρυα, ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς, ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης. Εἶχα στὴ ζωὴ μου πολλὲς καλὲς μέρες. Αὐτὴ ὅμως, χωρὶς ἄλλο, ἦταν ἡ ὠραιότερη, καὶ οἱ ἐπίγειες σκέψεις δὲν εἶχαν καμία πλέον θέση σ' αὐτὴ. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω τὴν ἐπιστολή, τὰ δάκρυά μου μουσκεύουν τὸ χαρτί, εἶναι δάκρυα εὐτυχίας.

(Εἶναι ἀφιερωμένο σὲ ὅλους τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ μας: Γέροντες, Ποιμένες, Πατέρες, Μοναχοῦς, Μοναχὲς Μητέρες, ποὺ πάντοτε ξέρουνε ὅτι τοὺς ἀγαποῦμε.)

Ἡ Παναγία καὶ ὁ κλόουν

Ἀνατὸλ Φράνς

Ὁ Πέτρος Γκουερὲν ἦταν σπουδαῖος κλόουν. Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν, γέρασε καὶ δὲν ἔβρισκε πιὰ δουλειά. Ἀπελπισμένος καὶ γιὰ νὰ μὴ πεθάνει τῆς πείνας, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ ἓνα μοναστήρι ἀφιερωμένο στὴν Παναγία. Ἴσως οἱ καλόγεροι νὰ τὸν φιλοξενοῦσαν γιὰ λίγο.

Πραγματικά, ὁ ἠγούμενος τὸν κράτησε ἐκεῖ, γιὰ νὰ κάνει κάποιο θέλημα. Ὁ Πέτρος χάρηκε. Κι ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Παναγία γι' αὐτό. Δὲν ἤξερε ὅμως γράμματα, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διαβάζει στὰ μεγάλα βιβλία καὶ νὰ τῆς φέλνει ὕμνους, ὅπως οἱ καλόγεροι.

Ἀλλὰ κάτι σκέφτηκε νὰ κάνει κι αὐτός... Κι ἓνα μεσημέρι, ποὺ οἱ καλόγεροι ἠσύχαζαν στὰ κελιά τους, ὁ Πέτρος χάρηκε. Ὁ ἠγούμενος, θέλοντας νὰ τὸν στείλει σὲ κάποιο θέλημα, ἔφαξε νὰ τὸν βρεῖ. Τὸν γύρεψε παντοῦ μὰ δὲν φαινόταν πουθενά.

Κάποια στιγμή πέρασε καὶ μπροστὰ ἀπ' τὴ δυτικὴ πόρτα τῆς ἐκκλησίας κι ἀπ' τὸ μεγάλο τζάμι τῆς ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μέσα στὴν ἐκκλησία. Καὶ τί νὰ δεῖ! Ὁ Πέτρος ἦταν μπρὸς στὴ μεγάλη εἰκόνα τῆς Παναγίας κι ἔκανε τοῦμπες καὶ χίλια δύο ἀκροβατικά. Μιὰ περπατοῦσε μὲ τὰ χέρια, μιὰ ἰσορροποῦσε μόνο πάνω στὸ ἓνα χέρι, μιὰ κυλοῦσε στηριγμένος στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν σὰν τροχός.

Ὁ ἠγούμενος ἀναστατώθηκε ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε. Τὰ πέρασε γιὰ μεγέλη ἀσέβεια κι ἦταν ἔτοιμος νὰ τοῦ βάλει τὶς φωνές. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ ὁ Πέτρος, ἀκουμπώντας μόνο πάνω στὸ κεφάλι του, ἔπαιζε στὰ πόδια του, τὰ γυρισμένα πρὸς τὰ πάνω, τὸ παλιό του μπαστοῦνι τῶν κλόουν. Κι εἶχε ἀναφοκοκκινίσει τὸ γέρικο πρόσωπό του κι εἶχαν φουσκώσει οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ του καὶ ποτάμι ἔτρεχε ὁ ἰδρώτας ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἐτοιμος ἦταν νὰ τοῦ βάλει τὶς φωνές ὁ ἠγούμενος. Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή φάνηκε ἡ Παναγία ἐκεῖ ἀπὸ τὴ μεγάλη εἰκόνα ν' ἀπλώνει τὸ χέρι της, νὰ σκύβει καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα της νὰ σκουπίζει τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρο.

Ἀνατριχίασε ὁ ἠγούμενος. Γονάτισε, σταυροκοπήθηκε καὶ ψιθύρισε τρέμοντας: «Συγχώρεσέ με, Παναγία μου. Ἐσὺ ξέρεις ποιὸς σὲ τιμᾶ καὶ σὲ δοξάζει καλύτερα...»

Ἡ Θυσία τῆς μάνας

Εἶναι ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ διαδραματίστηκε λίγες ὥρες μετὰ ἀπὸ σεισμὸ στὴν Ἰαπωνία, πρὶν λίγους μῆνες. Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ ἓνα παραμῦθι, ὅμως... δὲν εἶναι. Εἶναι ἡ πραγματικότητα ποὺ μᾶς θυμίζει πὼς τὰ παραμῦθια δὲν εἶναι πάντα μῦθος.

Ἐχοντας πλέον ὁ σεισμὸς ὑποχωρήσει, διασῶστες φτάνουν στὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ μιᾶς νεαρῆς γυναίκας κι ἀντικρῦζουν τὸ πτώμα τῆς μέσα στὰ χαλάσματα.

Ἡ στάση τοῦ σώματός τῆς ὅμως ἦταν σχετικὰ περιέργη, θυμίζοντας κατὰ πολὺ τὴν στάση ποὺ παίρνει πιστὸς ἔχοντας λυγίσει στὰ γόνατά του γιὰ νὰ λατρέψει καὶ νὰ προσευχηθεῖ τὸν Θεό του. Τὰ συντρίμια τοῦ σπιτιοῦ, εἶχαν καταπλακώσει τὴν πλάτη καὶ τὸ κεφάλι τῆς.

Ἀντιμετωπίζοντας ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδας διάσωσης, ἀποφασίζει νὰ βάλει τὸ χέρι του μέσα ἀπὸ ἓνα στενὸ ἄνοιγμα στὸν τοῖχο γιὰ νὰ φτάσει τὸ σῶμα τῆς ἄτυχης γυναίκας. Εἶχε ἀκόμη μέσα τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ζωντανή. Ὡστόσο, τόσο τὸ κρῦο δέρμα ὅσο καὶ ἡ ἀκαμψία τοῦ σώματος, μαρτυροῦσαν πὼς ἡ γυναίκα εἶχε σίγουρα πεθάνει.

Ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὴν ὑπόλοιπη ομάδα ἄφησαν αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ κατευθύνθηκαν στὰ ὑπόλοιπα, ἀναζητώντας τὰ ἐπόμενα ὑπὸ κατάρρευση κτίρια.

Κάποιοι ἀνεξήγητοι ὅμως λόγοι, παρακινούσαν τὸν ἀρχηγὸ τῆς ομάδας νὰ ἐπιστρέψει στὸ κατεστραμμένο σπίτι τῆς νεκρῆς γυναίκας, καθὼς μιὰ ἐντυπωσιακὴ δύναμη τὸν

καλοῦσε πίσω... Ἔτσι κι ἔγινε. Πλησίασε, γονάτισε καὶ ἔβαλε ξανά τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὸ ἄνοιγμα ποὺ εἶχε ἐντοπίσει πρὶν, ἀναζητώντας ἕνα μικρὸ κενὸ κάτω ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα.

Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ φωνάζει μὲ ἐνθουσιασμό! «Εἶναι ἕνα παιδί! Ὑπάρχει ἕνα παιδί!»

Ὅλη ἡ ὁμάδα συγκεντρώθηκε γύρω του καὶ προσεκτικὰ ἀφαίρεσε τὶς σωρούς τῶν γκρεμισμένων τμημάτων τοῦ σπιτιοῦ, γύρω ἀπὸ τὴν ἄτυχη γυναίκα. Πράγματι, μπροστά τους πλέον, ὑπῆρχε ἕνα τριῶν μηνῶν ἀγοράκι, τυλιγμένο σὲ μιὰ κουβέρτα μὲ μοτίβα ἀνθέων, κάτω ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα τῆς μητέρας του.

Προφανῶς, ἡ γυναίκα εἶχε πραγματοποιήσει μιὰ ὑπεράνθρωπη θυσία γιὰ τὴν δι-

άσωση τοῦ γιοῦ της. Ὅταν ὁμως ἀντιλήφθηκε πὼς τὸ σπῆτι κατέρρευε, χρησιμοποίησε τὸ σῶμα της γιὰ νὰ δημιουργήσει ἕνα αὐτοσχέδιο κάλυμμα προστασίας γιὰ τὸν γιό της. Τὸ μικρὸ ἀγοράκι, κοιμόταν ἀκόμα ἤρεμο καὶ γαλήνιο, ἐνῶ ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδας διάσωσης τὸν εἶχε πλέον στὰ χέρια του καὶ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὰ χαλάσματα.

Ὁ γιατρός, κατέφθασε γρήγορα γιὰ νὰ ἐξετάσει τὸ μικρὸ ἀγόρι. Ἀφοῦ ἄνοιξε τὴν κουβέρτα, ἐντόπισε ἕνα κινητὸ τηλέφωνο.

Ὑπῆρχε ἕνα μήνυμα κειμένου στὴν ὀθόνη ποὺ ἔγραφε:

«Ἐὰν καταφέρεις νὰ ἐπιζήσεις, νὰ θυμᾶσαι μόνο ὅτι σ' ἀγαπῶ»

Μιὰ φιλικὴ γωνιὰ στὸ διαδίκτυο

www.agiazoni.gr

μοιραστεῖτε τὴν μαζί μας

Ιωάννης Καποδίστριας- Πρότυπο Πολιτικού

Στρατής Χριστοδούλου

«Δὸς εἰς τὸν λαὸν τοῦτον ἀρχὴν μίαν καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἄρξῃ τοῦ κόσμου»
(Ἀριστοτέλης)

Γεννηθείς στην Κέρκυρα τὸ 1776, μαθήτευσε στὸ σχολεῖο τῆς Μονῆς Ἁγ. Ἰουστίνας. Ἡ ἐπιμελημένη Ἑλληνορθόδοξη ἀγωγή πού δέσποζε στὴ ζωὴ του διαμορφώθηκε ἀπὸ τὴν Ἡπειρώτισσα μάνα του Ἀδαμαντία καὶ μοναχοὺς τῆς Μονῆς Πλατυτέρας.

Σπούδασε Ἱατρικὴ στὴν Πάντοβα καὶ τὸ 1797 ἐπιστρέφει διδάκτορας στὴν Κέρκυρα ὅπου ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴ. Ἀποστασιοποιεῖται ἀπὸ τὸ φράγκικο περιβάλλον πού «ἐφοβεῖτο τὸ ἔξοχον τῆς φυσικῆς μεγαλοφυΐας τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὸ καταβάλλει μὲ τὴν ἀμάθειαν».

Τὸ 1808 στὴν Πετρούπολη προσκεκλημένος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας ἀναλαμβάνει ὑπηρεσία στὸ Ὑπουργεῖο. Σταδιακὰ διορίζεται ἀκόλουθος τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας στὴ Βιέννη, σύμβουλος τοῦ Κράτους, περατώνοντας ἐπιτυχῶς διπλωματικὲς ἀποστολὲς στὴν Εὐρώπη. Καταρτίζει τὸ σύνταγμα τῆς Ἑλβετίας συμπιλιώνοντας ἀντιμαχόμενους κατοίκους (τὸ καθεστῶς αὐτὸ ἰσχύει μέχρι σήμερα)! Ταυτόχρονα σπουδάζει Ἑλληνες νέους μὲ δικὰ του ἔξοδα ὥστε ἡ νεολαία «νὰ σχηματισθεῖ πρῶτον ἑλληνιστί... καὶ ὄχι ἐλβετιστί ἢ γαλλιστί. Ἡ Ἑλλὰς πρέπει πρῶτον νὰ μορφῶναι ἑλληνικῶς τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τῶν τέκνων της», γιατί ἔτσι «τὸ Ἔθνος φυλάσσει τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα του, δὲν νοθεύεται».

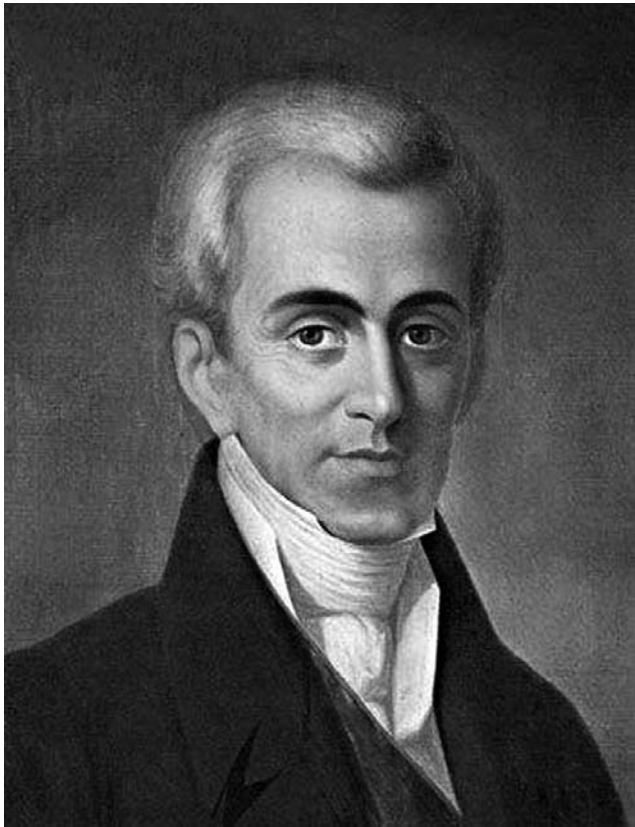
Τὸ ἑλληνοκεντρικὸ φρόνημά του ἦταν κινητήρια δύναμη τῆς διπλωματικῆς-πολιτικῆς δράσης του. Στὴ Βιέννη ἰδρύει τὴ «Φιλόμουσο Ἑταιρεία» γιὰ τὴν προώθηση καὶ προβολὴ

Ἑλληνικῶν σχεδίων. Τὸ 1815 διορίστηκε Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας ἀγωνιζόμενος καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα μὲ ἀκέραιη ἑλληνορθόδοξη συνείδηση. Ποτὲ δὲν ἀνῆκε πνευματικὰ ἢ πολιτιστικὰ στὴ φραγκογεννημένη Δύση. Ὑπῆρξε ὑποστηρικτὴς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνότητας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀλλοιωθεῖ ἡ δική μας παράδοση.

Δὲν ἀπέβλεπε στὴν Εὐρώπη τοῦ Καρλομάγνου, τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ Μέττερνιχ, τῆς κληρονομικῆς φεουδαρχικῆς ὀλιγαρχίας, ἀλλὰ στὴν Εὐρώπη πού προσδιορίζοταν ἀπὸ τὸ ἑλληνορθόδοξο πιστεύω του καὶ ἀπέρρεε ἀπὸ τὴν βιωματικὴ σχέση μὲ τὴν παράδοση τοῦ Γένους. Ὁ Καποδίστριας ὑπῆρξε ὁ μόνος πολιτικός μας ἡγέτης ἀφιερωμένος στὴν Πατερικὴ Ὁρθοδοξία πού ἦταν ἡ παράδοση τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης μέχρι τὸ σχίσμα (1054).

Ἦταν Ρωμηὸς γνωρίζοντας ὅτι ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξὴ μας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν πίστη: «Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐσυντήρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ γλώσσαν καὶ πατρίδα καὶ ἀρχαίας ἔνδοξους ἀναμνήσεις καὶ ἐξαναχάρισεν εἰς αὐτοὺς τὴν πολιτικὴν ὑπαρξιν τῆς ὁποίας εἶναι στύλος καὶ ἐδραίωμα... Πρῶτα εἶμαι Ἕλληνας... γιατί γεννήθηκα σ' αὐτὴ τὴ χώρα... Εἶμαι Ἕλληνας ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα· εἶμαι μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ... Ἕλληνας ἐκ γενετῆς, ἀπὸ καθαρὴ ἀγάπη, ἀπὸ αἴσθημα, ἀπὸ καθῆκον καὶ ἀπὸ θρησκεία».

Ἡ ἔνθετη ζωὴ του ἀποκαλυπτικὴ: «Εἶναι ἔργον μοναδικόν τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θαυματουργῶν Ἁγίων, πού ἀναξίως ἐπε-

καλέσθην με δάκρυα ειλικρινούς καρδιάς και άφοσιωμένης... πίπτων εις τους πόδας του θαυματουργού Αγίου μας και της Άειπαρθένου Πλατυτέρας». Θρεμμένος με Έλληνορθόδοξες παραδόσεις, δεμένος με την Όρθοδοξία και το Έκκλησιαστικό σώμα ως κιβωτό σύνολης της ζωής περιέχον την πνευματική και πολιτική ζωή του Έθνους.

Όταν το 1821 αρχίζει η Έπανάσταση στην Ελλάδα προσπαθεί να πείσει τον τσάρο να βοηθήσει τους Χριστιανούς που υπέφεραν από τους Τούρκους που όμως αρνείται. Ο Καποδίστριας που πονάει για τα παθήματα των Έλλήνων, παραιτείται από τη ρωσική πολιτική.

Το 1822 έγκαταστάθηκε στην Έλβετία και φροντίζει με κάθε τρόπο να ενισχύσει το αγωνιζόμενο Έλληνικό έθνος. Έργαζόταν για την άπελευθέρωση και προοδευτική ένοποίηση των ευρωπαϊκών επαρχιών, δηλαδή ανασύσταση της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.

Αρχικά δεν τάχθηκε υπέρ του ένοπλου άγώνα κατά των Τούρκων γιατί δεν ήθελε

άπελευθέρωση μιās μικρής Ελλάδας -πίονι των Δυτικών- αλλά να ξαναδημιουργηθεί η Βυζαντινή αυτοκρατορία. Πρότεινε να θεμελιωθεί η Φιλική Έταιρεία «ούχι επί της έθνότητας, άλλ' επί της ευρείας και ζώσης Όρθοδόξου Έκκλησίας».

Όταν έκδηλώθηκε η Έπανάσταση έτάχθη στο πλευρό του αγωνιζομένου Γένους. Ανακούφισε χρηματικά τους αγωνιστές, άσκησε πιέσεις στο έξωτερικό με γνώμονα «τα δίκαια συμφέροντα της πατρίδος». Για την άπελευθέρωση της Ελλάδος είχε άποφασιστική συμβολή όσο κανείς άλλος γιατί έσωσε την καταστολή της Έπανάστασης άποτρέποντας επέμβαση των «Μεγάλων» της Ευρώπης.

Βοήθησε στην ανάπτυξη του φιλελληνισμού και τη σύναψη συνθηκών υπέρ της Ελλάδας. Αντιτάχθηκε σε άπόφαση να παραδοθεί η Ελλάδα στην προστασία των Άγγλων που για τον Καποδίστρια ήταν οι πιο φοβεροί έχθροί, μαζί με τον άλλο «φυσικόν έχθρόν» μας τους μουσουλμάνους. Η δυσπιστία έναντι των Ευρωπαίων ήταν λόγω των δυτικών προπαγανδών που έπεδιωκαν άφελληνισμό-έκδυτικισμό της χώρας και αυτών «που έβγήκαν από τάς μυστικές έταιρείας της Γαλλίας και της Γερμανίας».

Τον Άπρίλιο 1827 η Έθνοσυνέλευση Τροιζήνας εκλέγει τον Καποδίστρια πρώτο Κυβερνήτη του νέου ύποτυπώδους Έλληνικού κράτους. Στις 8 Ιανουαρίου 1828 ο Κερκυραίος πολιτικός γίνεται πανηγυρικά δεκτός στο Ναύπλιο. Η πρώτη προκήρυξή του στον Έλληνικό λαό άρχισε με τη φράση: «Έάν ο Θεός μεθ' ήμων, ούδεις καθ' ήμων».

Γνώριζε τα προβλήματα των έξαθλιωμένων Έλλήνων, αλλά και το άφιλόξενο κοινωνικοπολιτικό κλίμα με τις περισσότερες περιοχές κατεστραμμένες ή ύποταγμένες στους Τούρκους. Κράτος, χρήματα, στρατός, δικαστήρια δεν υπήρχαν. Μόνο έρείπια, έλεεινοι κοτζαμπάσηδες και μερικοί άχρειοι πολιτικοί.

Παρόλα αυτά, συγκροτεί κυβέρνηση

έθνικῆς ἐνότητος, ἀνασυντάσσει στρατό, στόλο. Μὲ διπλωματικὴ σοφία, προσωπικὲς φιλίες, πετυχαίνει εὐρύτερα σύνορα. Κατορθώνει ἔργο πρωτοφανές. Ἐπιχειρεῖ θεμελιώδεις ἀλλαγές γιὰ τὴν ἀνάπτυξη, τὴν τάξη. Ὁργανώθηκαν κρατικὲς ὑπηρεσίες, κόπηκε ἔθνικὸ νόμισμα, ἰδρύθηκαν ταχυδρομεῖα, ὄρφανοτροφεῖο, σχολεῖα, βιβλιοθῆκες, τυπογραφεῖο, ναυπηγεῖα, δικαστήρια, τράπεζα συνεισφέροντας ὁ ἴδιος 25.000 τάλιρα, κατασκευάσθηκαν δρόμοι, ἔδωξε τὸν Ἰμπραήμ ἀπ' τὴν Πελοπόννησο, ἀπελευθέρωσε Στερεὰ Ἑλλάδα, κατέστειλε τὴν πειρατεία σὲ Αἰγαῖο καὶ Κρήτη.

Ἐργαζόταν νυχθημερόν. Ἐξέπληττε μὲ τὴ λιτότητα τοῦ φαγητοῦ του, τὸν ζῆλο, τὴν αὐτοθυσία, τὴν ἀφιλοκέρδεια, τὴν πίστη στὸν Θεό. Ἐόδευε σχεδὸν ὄλη τὴν περιουσία του χάριν τοῦ Κράτους, ἀρνούμενος «χρηματικὴ χορηγία» γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνει τὸ Δημόσιο Ταμεῖο. Δὲν ζήτησε, οὔτε πῆρε τίποτε, μόνο ἔδωσε τὰ πάντα γιὰ τὴν Πατρίδα.

Γιὰ νὰ πετύχει τοὺς στόχους του συνεργάσθηκε μὲ τὴν Ἐκκλησία ἀναγνωρίζοντας ὅτι στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς πού δὲν ὑπῆρχε κράτος, ἡ Ἐκκλησία στήριξε τὸ Ἔθνος. Γράφει σὲ ἐπιστολή: «Οἱ Πατέρες ἡμῶν ἠνωμένοι διὰ τῆς σταθερᾶς πίστεώς των, ἀντέτειναν εἰς τὴν ὀλεθρίαν μάστιγα τῶν Τούρκων, φυλάττοντες ἀγνάς τάς ἀρχὰς καὶ τὰ ἦθη, ἅτινα μόνον συνιστῶσιν ἓν Ἔθνος διὰ τῆς ἐνώσεως ἀνθρώπων τινων, λέγω τὴν θρησκείαν καὶ δι' ἐκείνης τὴν γενικὴν καταγωγὴν του καὶ τὴν ἐκουσίαν ὑποταγὴν του εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυριότητα».

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Καποδίστρια ὡς «τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου Κυβερνήτου πού ἀγάπησε καὶ ἐνδιαφέρθηκε εἰλικρινῶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία» δὲν εἶναι ὑπερβολή. Ἀναγνωρίζει τὴν Ἐκκλησία «ὡς πραγματικὴ νησίδα σωτηρίας μέσα στὸν ταραγμένο κόσμον τῆς σκλαβιάς καὶ τῆς βαρβαρότητας» πού ἐξημερώνει ἦθη, ἐμφυσεῖ ἐλπίδα, καλλιεργεῖ φιλαλληλία, προάγει φιλανθρωπία, τονώνει συνεργασίες, ἐργατικότητα, ἐμπεδώνει σύνεση, πειθαρχία-αὐτοπειθαρχία, ὡς βασικὲς προϋποθέσεις γιὰ ἀναγέννηση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Θέλει

Ἐκκλησία καὶ κράτος ἀδιάσπαστα ἐνωμένα κυρίως γιὰ τὴν ἠθικὴ μόρφωση τῶν πολιτῶν.

Μετὰ ἀπὸ αἰῶνες οἱ Ἕλληνες ἀποκτοῦσαν ἐλεύθερο κράτος. Ἐδῶ ὅμως ἄρχιζαν τὰ χειρότερα. Ἡ πραγματικότητα ἦταν ἐφιαλτικὴ. Οἱ ξένοι ὅταν ἔλεγαν «ἔχομεν ἀνάγκη μιᾶς Ἑλλάδος» τὴν ἐννοοῦσαν ὡς προτεκτοράτο τῆς Ἀγγλίας κυρίως, ὅπως κατηύθυναν οἱ ἰουδαϊκὲς στοῦς Ἀγγλίας-Γαλλίας καὶ ὁ Μέττερνιχ.

Καταδικαστικὴ γιὰ τὸν Καποδίστρια ἦταν ἡ ἀπαγόρευση συμμετοχῆς στὴ μασονία καὶ κάθε μυστικὴ ὀργάνωση καθὼς καὶ ἡ ἀντιθεσὴ του στὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση (1789), τὶς ἀντιθρησκευτικὲς ἀρχές της. Ἔτσι ἦλθε σὲ σύγκρουση μὲ τὶς ἐγχώριες καὶ ξένες δυνάμεις πού ἤθελαν ἐξευρωπαϊσμὸ τῆς Ἑλλάδος, ἀποσυνδεδεμένης ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Ρωμηοσύνη καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἀφορμὴ δόθηκε στὴν προσπάθεια τοῦ Καποδίστρια νὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα σχέσεων τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Πατριαρχεῖο. Βιάζόταν νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ σχέση αὐτὴ «ἵνα μὴ πέση ἡ ὑπόθεσις εἰς Φράγκων χειρας, καὶ τότε ἐχάθημεν!» Οἱ Δυτικοὶ ἐπεδίωκαν τὴν ὀριστικὴ διάλυση τῆς Ἐθναρχίας πού τὸ Πατριαρχεῖο ἀντιπροσώπευε ὡς συνέχεια τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Καποδίστριας διαφοροποιούταν ἀπὸ τὰ σχέδια τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή, διότι αὐτὰ ἐρχόταν σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας «ἐπειδὴ πάντες ἡμεῖς... οὐκ ἐγνωρίσαμεν ἄλλην μητέρα, εἰμὴ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, οὔτε ἄλλον Κυριάρχην, εἰμὴ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως... διὰ τοῦτο οὐκ ἐφεῖται ἡμῖν ἀποσπασθῆναι ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀποσκιρτῆσαι». Οἱ «διαφωτιστές» στὴν Ἑλλάδα διαποτισμένοι μὲ δυτικὸ πνεῦμα, ἔχοντας προκαταλήψεις γιὰ τὸ Βυζάντιο, ἔγιναν πολέμιοι τοῦ Καποδίστρια πού ὡς Ἕλληνας-Ὁρθόδοξος διέβλεπε ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ δεσμοῦ τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ἐξαιρετικὴ σημασίας Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο θὰ προκαλοῦσε διάλυση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ φράγκικη Εὐρώπη παρακολουθοῦσε τὴ ρωμαϊκὴ -ἐλληνορθόδοξη- γραμμὴ τοῦ Καποδίστρια ἀποφασίζοντας τὴν ἐξόντωσή του. Κυρίως ἡ Ἀγγλία ὀργάνωσε μυστικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον του, χρησιμοποιώντας ὄργανά της ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιπολίτευση, πρόκριτοι, κοτζαμπάσηδες, καπεταναῖοι, «διανοούμενοι», συμφέροντα, ἐγωῖσμοί, ὄπλισαν τὰ χέρια τῶν δολοφόνων. Οἱ Μαυρομιχαλαῖοι ἀνέλαβαν τὴν «ὑπόθεση».

Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι ὁ Καποδίστριας δὲν πίστευε ὅτι θὰ βρεθοῦν ἀδέλφια Ἑλληνες ποὺ θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν: «...εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὴν θυσιάσω. Ἐὰν οἱ Μαυρομιχαλαῖοι θέλουν νὰ μὲ δολοφονήσουν, ἄς μὲ δολοφονήσουν. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτούς. Θὰ ἔλθει κάποτε ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἑλληνες θὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν τῆς θυσίας μου».

Στις 27 Σεπ. 1831 ὁ Καποδίστριας ὡς πιστὸς Ὁρθόδοξος πήγαινε ὅπως κάθε ἡμέρα (προσωπικὴ φρουρὰ δὲν εἶχε ποτέ), νὰ παρακολουθήσει στις 6.30 τὸ πρωτὶ Ὁρθρο καὶ Θ. Λειτουργία στὸν Ἁγ. Σπυρίδωνα. Πυροβολεῖται στὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Γεώργιο καὶ Κωνσταντῖνο Μαυρομιχάλη. Ὁ πρῶτος καὶ μοναδικὸς ἴσως ἡγέτης τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους μὲ Θεὸ καὶ Ἑλλάδα στὴ ψυχὴ του, δολοφονεῖται ἀπὸ ἐκπροσώπους τοῦ λησταρχικοῦ κοτζαμπασισμοῦ καὶ ξένων συμφερόντων. Ἐπὶ τοῦ αἵματος ἐνὸς ἀθώου ἥρωα πολιτικοῦ θεμελιώνεται τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ποὺ ἀπὸ τότε κατευθύνεται μὲ ἄνομες σχέσεις ξένων ἐξουσιῶν καὶ ἐγχώριων ὀργάνων τους.

Ὅτι συμβαίνει μέχρι σήμερα θυμίζει τοὺς συνωμότες τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ.

Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια δὲν κυβέρνησαν ποτὲ οἱ ἐλεύθεροι Ἑλληνες ἀλλὰ κοτζαμπάσηδες, τζουτζέδες καὶ ξένοι ἀνθέλληνες. Τὸ Ἔθνος εἰσέρχεται σὲ νέα δουλειὰ χειρότερη τῶν Τούρκων. Ἐπικρατεῖ περίοδος ἀναρχίας, ἐμφυλίου πολέμου. Οἱ «προστάτιδες» δυνάμεις θέτουν θεσμοὺς ποὺ οἱ ραγιαδες δὲν εἶχαν ποτὲ ἐπιζητήσει.

Ἀκόμα καὶ ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, ἀδελφὸς καὶ πατέρας τῶν δολοφόνων ἔλεγε: «Ἀνάθεμα τοὺς Ἄγγλο-Γάλλους ποὺ ἦταν ἡ αἰτία καὶ ἐγὼ νὰ χάσω τοὺς δικούς μου ἀνθρώπους καὶ τὸ Ἔθνος νὰ χάσει ἕναν κυβερνήτη ποὺ δὲν θὰ ματαβρεῖ. Τὸ αἷμα του μὲ παιδεύει ἕως σήμερα».

Φίλος τοῦ Καποδίστρια γράφει γιὰ τὸν ἀληθινὸ Πατέρα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος: «Ὁ θάνατος τοῦ Κυβερνήτου εἶναι συμφορὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι δυστύχημα δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην... Τὸ λέγω μὲ διπλὴν θλίψιν: ὁ κακοῦργος, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν κόμητα Καποδίστρια, ἐδολοφόνησε τὴν πατρίδα του».

Τὸν Καποδίστρια ποὺ σήμερα κάθε ἰδεολογικὸς χῶρος τὸν ταυτίζει περιέργως μαζί του καὶ πολλοὶ ξένοι ὁμολογοῦν ὅτι «ὀργάνωσε τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρη», οἱ σημερινὸι πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδας τὸν «τιμοῦν» δίνοντας τὸ ὄνομά του στὸ σχέδιο ἐξόντωσης τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης καὶ τῶν χωριῶν μας. Εὐτυχῶς ποὺ κάθε χρόνο ἔρχονται Ἑλβετοὶ καὶ καταθέτουν στεφάνια στὸν τάφο του!

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδικὴ ἔκδοση Ι.Ν. Ἀγ. Ζώνης ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: Ι.Ν. Ἀγ. Ζώνης • www.agiazoni.gr

Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθιμὸς Ἡλιόπουλος

Ἀγίας Ζώνης 27Α, ΑΘΗΝΑ 11352 • τηλ.: 210 8674250

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012, Ἀριθ. Φυλ. 30

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Στοιχειοθεσία: “Ἀγία Ζώνη”

Τυπογραφικὴ Παραγωγή: ΛΥΧΝΙΑ, ΥΙΟΙ Θ. ΒΓΟΝΤΖΑ Α.Ε.

Ἀνδραβίδας 7, 13671 Χαμόμυλο ΑΧΑΡΝΩΝ • τηλ.: 210 3410436

Ίρένα: Ἡ γυναίκα πού δέν πρέπει νὰ ξεχαστεῖ!

Τὴ λένε Ίρένα καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἐργαζόταν στὸ γκέτο τῆς Βαρσοβίας ὡς εἰδικὴ ὑδραυλικὸς ὑπονόμων.

Ἡ Ίρένα, «ἔφυγε» πρόσφατα στὰ 98 τῆς χρόνια, ἔχοντας σὲ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ, ἕναν ἀπώτερο σκοπὸ.

Οὔσα Γερμανίδα, ἤξερε ποιά ἦταν τὰ σχέδια τῶν ναζι γιὰ τοὺς ἔβραίους.

Ἡ Ίρένα ἔβγαζε λαθραῖα βρέφη τοποθετώντας τα στὸν πάτο τῆς ἐργαλειοθήκης τῆς ἢ σὲ ἕνα σάκο ἀπὸ λινάτσα πού εἶχε στὴν καρότσα τοῦ φορτηγοῦ τῆς γιὰ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ.

Ἀκόμα, εἶχε ἕνα σκύλο στὴν καρότσα, πού τὸν εἶχε ἐκπαιδεύσει νὰ γαβγίζει ὅταν οἱ ναζι

φαντάροι τῆς ἀνοιγαν νὰ μπεῖ ἢ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ γκέτο.

Οἱ φαντάροι, φυσικά, δὲν ἤθελαν πάρε-δῶσε μὲ τὸ σκύλο, ἐνῶ τὸ γάβγισμά του κάλυπτε τοὺς θορύβους/ἤχους πού ἔκαναν τὰ βρέφη/παιδιὰ!

Στὸ διάστημα πού τὸ ἔκανε αὐτό, κατάφερε νὰ φυγαδεύσει καὶ νὰ σώσει 2.500 παιδιὰ καὶ βρέφη.

Συνελήφθη καὶ οἱ ναζι τὴ χτύπησαν πάρα πολὺ ἄσχημα καὶ τῆς ἔσπασαν καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Ἡ Ίρένα κράτησε ἕνα ἀρχεῖο μὲ τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν πού εἶχε διασώσει καὶ τὸ φύλαξε σ' ἕνα γυάλινο βάζο πού ἔθαψε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο στὴν αὐλὴ τῆς.

Μετὰ τὸν πόλεμο, προσπάθησε νὰ ἐντοπίσει ὅσους γονεῖς εἶχαν ἐπιζήσει καὶ ἐπανένωσε τὶς οἰκογένειες.

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν πεθάνει στοὺς θαλάμους ἀερίων. Τὰ παιδιὰ αὐτῶν, τὰ βοήθησε νὰ τακτοποιηθοῦν σὲ θετὲς οἰκογένειες ἢ νὰ υἱοθετηθοῦν.

Τὸ 2007, ἡ Ίρένα προτάθηκε γιὰ τὸ βραβεῖο Νόμπελ Εἰρήνης.

Δὲν ἐπελέγη.

Ὁ Πρόεδρος Ὀμπάμα τὸ εἶχε κερδίσει ἕνα χρόνο πρὶν γίνει Πρόεδρος, γιὰ τὴν ἐργασία του ὡς “ὀργανωτὴς κοινότητας” γιὰ τὸ ACORN καὶ ὁ Ἄλ Γκὸρ τὸ κέρδισε τὸ 2007, γιὰ ἕνα φιλμ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπερθέρμανση τῆς γῆς...

Εἰς μνήμην τῆς - 63 χρόνια μετὰ...

Τί είναι και τί δὲν εἶναι σταυρὸς στὴν οἰκογένεια

π. Βασιλείου Θερμοῦ

Ἐρώτηση: Πιστεύετε ὅτι χρειάζεται κάποιος νὰ σταυρωθεῖ, νὰ σταυρώνεται καθημερινὰ μέσα στὸ γάμο, μέσα στὴν κοινωνία, μέσα στὴν ἱστορία περιμένοντας τὴν ἀνάστασή του ἢ πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, στὴ μετὰ θάνατον ζωῆ;

Ἀπάντηση: Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μεταθέσω λίγο τὸ κέντρο βάρους τῆς ἐνδιαφέρουσας ἐρωτήσεώς σας, ἀπὸ τὸ πότε ἔρχεται ἡ ἀνάσταση στὸ πῶς νοοῦμε τὴ Σταύρωση. Θὰ πάω πιὸ πρὶν, διότι ἡ ἐμπειρία μου εἶναι ὅτι γίνεται πολὺ κακὴ χρῆση τῆς ἔννοιας καὶ τοῦ ὄρου τῆς Σταύρωσεως καὶ τοῦ Σταυροῦ μέσα στὶς οἰκογένειες.

Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ἀπὸ ποῦ δανειστήκαμε αὐτὴ τὴ λέξη, τὴ δανειστήκαμε ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ πρότυπο τοῦ πάθους καὶ τοῦ πόνου ἐνὸς ἀπολύτως ἀναμάρτητου, δηλαδή ἀπολύτως ἀναίτιου γι' αὐτὸ ποῦ τοῦ συνέβαινε. Θεωρῶ λοιπὸν ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν ὄρο Σταυρὸς κάποιος γιὰ μιὰ κατάσταση καὶ νὰ πεῖ «εἶναι ὁ Σταυρὸς μου» ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι ἀπολύτως ἀμέτοχος καὶ ἀναίτιος σ' αὐτὸ ποῦ τοῦ συμβαίνει. Τὸ νὰ πεθάνει ξαφνικὰ ὁ σύντροφος εἶναι σταυρὸς, ἢ ὅταν ἀρρωστήσει βαριά, πράγμα ποῦ θὰ ἐπιβαρύνει καὶ τὸν ἄλλο ἐπίσης, εἶναι σταυρὸς γιὰ τὸν ἄλλον ἢ ἀντίστοιχες καταστάσεις μὲ τὰ παιδιὰ κ.π.λ. ἢ μὲ τὴν προσωπικὴ μας ὑγεία ἢ ἓνα ἄλλο θέμα σοβαρὸ τῆς ζωῆς μας. Τὸ νὰ ὀνομάζουμε ὅμως σταυρὸ, ὅπως συμβαίνει συνήθως, μιὰ κατάσταση κακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου στὴν ὁποία ἐγὼ ἔχω τὸ 50 ἢ 60 ἢ 70%, συμμετέχω σ' αὐτὴ καὶ ὑποδαυλίζω αὐτὴ τὴν κατάσταση, αὐτὸ ὄχι ἀπλῶς εἶναι λάθος ἀλλὰ εἶναι καὶ βεβήλωση τῆς ἔννοιας τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ πείρα στὶς σχέσεις τῶν ζευγαριῶν δείχνει ὅτι εἴμαστε σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ ὑπαίτιοι γιὰ τὴν κακὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε. Εἶναι αὐτὸ ποῦ εἶπα πρὶν γιὰ τὴν κρίση στὸ γάμο, ὅπου ὁ ἄλλος γίνεται ὁ ἐχθρὸς μας καὶ τοῦ τὰ φορτώνουμε ὅλα.

«Αὐτὸς εἶναι ἔτσι, καλὰ ἔχω κι ἐγὼ κάτι λίγο, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι προβληματικὸς, εἶναι καὶ ἀπὸ τὸ χαρακτήρα του» καὶ μπορεῖ ἡ δική μου τάση νὰ εἶναι τέτοια ποῦ νὰ τὸν ἐξοργίζει τὸν ἄλλο, νὰ τὸν πνίγει, νὰ τὸν φέρνει σὲ ἀδιέξοδα καὶ ἀντιδρᾶ μὲ τὸν τρόπο ποῦ ἔμαθε νὰ ἀντιδρᾶ, μὲ φωνές, μὲ θυμὸ, μὲ βρισιές κ.π.λ.

Λοιπὸν, εἶναι μεγάλο τὸ θέμα γιὰ νὰ τὸ ἀναλύσουμε τώρα μὲ παραδείγματα, πῶς μπορεῖ ἐμεῖς νὰ συντελοῦμε στὴν κατάσταση τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ λέω γιὰ νὰ τὸ κρατήσουμε. Μὴν εἴμαστε εὐκολοὶ νὰ ὀνομάζουμε κάτι Σταυρὸ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ θὰ ἀφαιρέσουμε μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, δὲν μιλάμε συνακόλουθα γιὰ Ἀνάσταση, ἢ μιλάμε ἀλλὰ, ἂν μεταθέσουμε ἐκεῖ τὴν ἔννοια τοῦ Σταυροῦ, τότε ξέρετε ποῖος εἶναι ὁ Σταυρὸς μας; Ὁ Σταυρὸς μας εἶναι νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνακαλύψουμε ἐμεῖς τί μᾶς συμβαίνει, ὁ Σταυρὸς εἶναι νὰ διορθώσουμε ἐμεῖς τὸ χαρακτήρα μας. Ἐκεῖ ταιριάζει μὲ τὴν ἔννοια τοῦ Σταυροῦ περισσότερο γιατί τὸν χαρακτήρα μας δὲν τὸν δημιουργήσαμε ἐμεῖς, ἀλλὰ τότε ὅμως ἀλλάζει τὸ κέντρο βάρους καὶ δὲν λέμε «ὁ Σταυρὸς μου εἶναι ὁ σύντροφός μου», λέμε «ὁ Σταυρὸς μου εἶμαι ἐγὼ, μ' αὐτὰ ποῦ ἔχω, τὰ κουσούρια ποῦ ἔχω».

Οἱ ἅγιοι αὐτὸ τὸ φρόνημα εἶχαν. Οἱ ἅγιοι εἶχαν τὴ νοοτροπία ὅτι ζοῦν μέσα στὸν παράδεισο καὶ ὅτι μόνον αὐτοὶ εἶναι τὸ πρόβλημα, μόνον αὐτοὶ ἔχουνε πάνω τους ἁμαρτίες καὶ πάθη. Ἀπέχουμε ἐμεῖς ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ τουλάχιστον ἂς μὴν χρησιμοποιοῦμε τὴ λέξη Σταυρὸς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Ἐὰν δοῦμε σὰν Σταυρὸ αὐτὰ τὰ ζητήματα τότε θὰ ἀκολουθήσει Ἀνάσταση ὅπως-δήποτε καὶ ἡ Ἀνάσταση μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει τὴ μορφή μᾶς θεαματικῆς ἀλλαγῆς στὸ χαρακτήρα ἢ στὶς σχέσεις τοῦ ζευγαριοῦ, ποῦ καμιά φορὰ τὴν ἔχει κι αὐτὴ τὴ μορφή, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἡρεμὴ καὶ διαρκῆς γλυκιά παρηγοριά καὶ βοήθεια καὶ στήριξη ποῦ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ στέλνει.